

פְּסִיקָתָא 'פֶּרְשָׁתָה חֲבָא' זֹתְרָתָא

793

פס' זֹא לְזַקֵּן אֶת כֶּם אֶרְבָּעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר . כְּלֹוֹמֶר שֶׁלֹּא נְחַכְּרוּתָם כָּלָם . וְנוּלְדָלָא בְּלָתָה . (י"ג) בֶּן דָּרְךָ הַפְּכוּק מִדְבָּר לְיִשְׂרָאֵל בְּלָשׁוֹן יְהִיד וּבְלָשׁוֹן רַבִּים . כְּעַנְיָן שָׁנָא מַר (ישעיה מ"ה) יִשְׂרָאֵל נֹשֵׁעַ בָּהּ תְּשׁוּעָת עֲולָמִים . לֹא בְּלָתָה . וּמְתַרְגָּמִין לֹא אַיִחְפָּת בְּלֹוֹמֶר לֹא נְהַסְּרָת . לְהַלְךָ יַצְפָּכְבִּי לֹא חִסְרָת דָּבָר :

פס' לְחַם לֹא אֶכְלָתָם וַיַּיִן וְשָׁכָר לֹא שְׁתִוָּתָם . שֶׁלֹּא הִיָּה צְרִיכִין לְהַם מִפְנֵי שְׁהִיא לְהַם הַמְּטָן וְהַבָּאָר לְמַעַן תְּדֻעָה כִּי אַנְיָה אֱלֹהִיכָּם :

פס' וְתַבְאוּ אֶל הַמְּקוֹם הַזֶּה . הַוָּא עֲרָבוֹת מַוָּאָב : **פס'** וְשִׁמְרָתָם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְעַשְׂיָתָם אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּعֲשֶׂן . וְדָבָר זֶה כְּתוּב בְּתּוֹרָה שְׁנָוי בְּנִבְיאִים וּמְשׁוֹלֵשׁ בְּכָתוּבִים . כְּתוּב בְּתּוֹרָה דְּכַתִּיב וְשִׁמְרָתָם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת . שְׁנָוי בְּנִבְיאִים דְּכַתִּיב (יוסט ז') לֹא יִטְשָׁסֵר סְפִירַת הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפְּזִיק וְהַגִּית בּוּ יוֹם וּלְילָה וּנוּי . טְשׁוֹלֵשׁ בְּכָתוּבִים דְּכַתִּיב (האליס ח') כִּי אָם בְּתּוֹרָת הָה חִפְצָו וּבְתּוֹרָתָו יְהִגָּה יוֹם וּלְילָה . וְהִיא כְּעַז שְׁתַולְלָה עַל פְּלָנִי טִיס אֲשֶׁר פָּרִיו יִתְּן בְּעַתָּו וּוּלְהוּ לֹא יִכְלֶن וּכְלָא אֲשֶׁר יִעַשְׂה יִצְלִיחָה :

אַרְגָּם נֶצֶבִים

תְּחִזְקִיתָאָתָן צְדִיקִים אֶיךָ טֹב תָּקוֹת רְשָׁעִים עַבְרָה (מְסִילִי י"ה) :

אמֶר רַבִּי טּוֹבֵיהוּ בְּרַבִּי אַלְיעָזָר ז"ל בְּלֹא כָּל תָּאוֹת הַצְדִיקִים אַינְהָא שִׁיחָוּ שְׁוֹקָנִין בְּתּוֹרָה וּבְמִצּוֹת . שנָא מַר תָּאוֹת צְדִיקִים אֶיךָ טֹב . אֶיךָ טִיעָוֹת . זֶה שְׁמַכְעַטְנִין בְּצָורְבֵי הָעוֹלָם וְאֵין כְּתָעַסְקֵנִין אֶלָּא בְּתּוֹרָה שְׁנָויָה שְׁנָקָרָת טֹב שנָא מַר (מְסִילִי ד') כִּי לְקָח טֹב נְתָתִי לְכָם תּוֹרָתִי אֶל תְּעֻזְבוּוּ . וּבְמִצּוֹת דְּכַתִּיב (יִנְחִילִים ו) וְעַשְׂיָת הַיִשְׁרָה וְהַטּוֹב בְּעִנְיָה . וְאַוְטָר (תְּפִלִּיס ד') סָוֶר מַרְעָה וְעַשְׂה טֹב . לְפִיכָּךְ טָשָׁה רַבִּינוּ טָזְהִיר וּמְצָוָה אֶת יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרָתָם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וּנוּי . וּכְתִיב בְּתּוֹרָה אַתָּם נֶצֶבִים בְּשָׁבָר שָׁאָחָזָן עַוְסָקִין בְּתּוֹרָה וּבְמִצּוֹת אַתָּם קִיְּמִין . תָּקוֹת רְשָׁעִים עַבְרָה . (ה) עַל שְׁהָרְשָׁעִים עַבְרִים עַבְרִים אַתָּה תָּקוֹת תְּהִיָּה עַבְרָה כְּעַנְיָן שְׁנָא' וְהַבְּדִילוּ הָה לְרֹעָה מִכָּל שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל אֱלֹתָה הַבְּרִית : אַתָּם נֶצֶבִים . יִשְׁצָבָה לְטוֹבָה וַיִּשְׁצָבָה לְרֹעָה . לְדַעַת דְּכַתִּיב (יִנְחִילִים ז') דָּרְךָ קַשְׁטוֹ וַיַּצְבִּנִי כְּמַטְרָה לְחַעַן . לְטוֹבָה דְּכַתִּיב (תְּפִלִּיס מֶל) וְאֵני בְּתוּמִי תִּמְכַת בֵּין וְתַצְבִּנִי לְפָנֵיךְ לְעַוְלָמִים . כָּנֶגֶד יִשְׂרָאֵל אָמַר דָּוד לְטִקְרָא וְהַ אָמַר לְפָנֵי הַקָּבָ"ה רַבְּנוּ שֶׁל עַוְלָמִים הַבְּתָחַת אֶת יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ שָׁאַן כָּלֵין לְעוֹלָם שְׁנָא' (ישעיה ק"ו) כִּי כָאֵשֶׁר הַשְׁמִינִים הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אַנְיָה עַשְׂה עַוְלָמִים לְפָנֵי נָאָם הָה בְּן יַעֲמֹד וּרְעָם וּשְׁמָכָם . וְאַוְטָר (מלכי נ') כִּי אַנְיָה לֹא שְׁנִיתִי וְאַתָּם בְּנֵי יַעֲקֹב לֹא כָּלִיתֶם . לְכָךְ נָאָמַר וַתַּצְבִּנִי לְפָנֵיךְ לְעַוְלָמִים . כָּדָךְ שָׁאָמַר טָשָׁה לְיִשְׂרָאֵל אַתָּם נֶצֶבִים הַיּוֹם כָּלֶם אָמַר לְהַנְּזֶה בְּלֹא יִזְהַר עַזְמָה . וְמִן שָׁאָתָם עַזְמָה רְצֹן הַטְּקָוָה אַתָּם נֶצֶבִים וְקִיְּמִין . ד"א אַתָּם נֶצֶבִים אָמַר לְהַמְּטָה לְיִשְׂרָאֵל עַשְׂה לְכָס הַקָּבָ"ה (ג) יִצְבָּה בְּעַולָּם שְׁכַתְבָּה עַל כָּל מִצְוָה וּמִצּוֹת עַל כָּל חֻקָּק וּחֻקָּוק עַל כָּל דָּבָר וּדָבָר דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה הַצּוֹהָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּדי להַזְכִּיר שְׁטָכָם וּזְכָרָונָם לְפָנֵי לְטוֹבָה בְּכָל דָּור וּדָור . הַיּוֹם . טָהָה הַיּוֹם לֹא יִשְׁבֹּות . אָפָּה אַתָּם נֶשְׁבָּתִין מִן הָעוֹלָם . כָּלֶם . שָׁאַן הָעוֹלָם חֲסָר טְשָׁשִׁים רְבּוֹא לְפִיכָּךְ בְּקַשׁ דָּוד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת זְבּוּרָן קִיּוּם לְדוּרִי דָוָרָת שנָא מַר (חַלְילִים מֶל) וְאֵני בְּתוּמִי תִּמְכַת בֵּין וְתַצְבִּנִי לְפָנֵיךְ לְעַוְלָמִים . וְכִי טָהָה הַיְהָ דָוד טְבַקֵּשׁ לְהִיּוֹת קִיּוּם לְעַוְלָמִים אֶלָּא לְהִיּוֹת לוּ זְכָר בְּכָל דָּור וּדָור .. זֶה סְפִרְתְּהַלּוֹת דָוד הַגָּאָמָרִים בְּבָתִי כְּנָסִיות וּבְכָתִי מִדְרִישָׁות עַל שֵׁם (ס"ג. ג). דָוד בָּנֵי יִשְׂרָאֵל מְשִׁיחָה אֱלֹהִי יַעֲקֹב וּנְעִימָם זְמִירָה יִשְׂרָאֵל . וְכָנְהָא אָמַר (חַלְילִים סֶל) אֲנוֹרָה בָּאַהֲלָך עַוְלָמִים (ג) וְכִי אָפְשָׁר לֹ

בְּאֹור הַר א"ט

(ג) כָּךְ דָּרְךָ הַפְּכוּק . כִּי מְקוֹדָס כְּחִינָּג לְהַלְלוּ פְּלָמוֹנִים מַעֲלִיכָּס כֹּה נְבָנָן לְצִיטָּס . וְמַגְּכָךְ כְּחִינָּג

(ג) עַל שְׁהָרְשָׁעִים זְבּוּ . זְוּלָת מַקּוֹם לְצָעִים עַגְרָה לְפָנֵן עַגְלָה וּלְפָנֵן עַגְרָה : (ג) יִצְבָּה בְּעַולָּם .

עַמִּידָה וּקְיָוס גַּעֲולָס : (ג) וְכִי אָפְשָׁר לוּ כִּי (ינְמֹת ג"ז) כִּי וְכִי מְפַצֵּל הַדָּס נְגֹרָה נְצִיָּה

פסקתא ז' פרשטי נצבים אונטרתא

לאדם להיות חי שני עולמים אלא כך אמר שיחו ישראל מתפללים דברי שיריו ותהളותיו ובאל אחד קיים בעוה"ז ולעה"ב. שכבר היה מובהך שהליך עם הצדיקים בנין עוזן לכך נאמר אגורה באהלך עולמים. ד"א אתם נצבים. אמר משה לישראל בומן שאחם בחסכמה אחת. ראשיכם שבטייכם ז肯יכם ושותריכם מלמד שהעתידן ואטר להם אם בקייטין אתם את התורה (ז) אין כל אומה ולשון יכולה לכם. ד"א העמידם לקבל עליהם את התורה על פי הברית כדי שלא יאמרו (סמות יט) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. קולות וברקיות וראו ענן כבד לפיכך אמרו (סמות יט) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. אבל אנחנו לא קבלנו. לפיכך הציבם והשביעם בברית הראשון. ד"א אתם נצבים. אמר להם משה משה בואו וראו: ואנידה לכם על כמה יציבות התיצבתם. בתחלה נצבים. אמר להם משה משה בואו וראו את ישועת ה'. ואח"כ התיצבתם לקבל את התורה על חיים בעניין (ס"ד) התיצבו וראו את ישועת ה'. ועתה אתם נצבים. זודען לכם כי גם המתים שנאמר (ס"ט) יותיצבו. בתחתית הホール. ועתה אתם נצבים. זודען לכם כי לפני גנס דורות העתידות לבוא רוחם ונשפטם נצבות פה: אתם נצבים היום כלבם לפניו וה' אלהיכם. אשריכם שוכיתם דור נאה זה דור. שכלו זכאי שנאמר (ס"ל ז) כל יפה רועתי ומום אין לך. זה דור שבאו לארץ. ראשיכם שבטייכם. אלו ראשי ראייכם. יהושע ואלעזר וככלב. שבטייכם. אלו הנשיאים שנחתמו לחלק את הארץ. הנשיאים. אלו הסנהדרין. שביעים ז肯ים ושותריכם. אלו שרי האלפים ושרי המאות ז肯ים. אלו הסנהדרין. שביעים ז肯ים ושותריכם. כל איש ישראל. מלמד שבלים. צדיקים: זכאי ושרי חטאים ושרי עשאות. כל איש ישראל. הגדולים על הקטנים. פס. טפכם נשיכם. מלמד שנכרת הברית לישראל והזהיר. הגדולים על הקטנים. פס. וגראן זה נר צדק. מהותב עץ עד. שואב טמיך. (ז) אלו הגבעונים בעניין שנאמר (יוסט ט) ויתנש ירושע ביום ההוא חוטבי עציים. ושואבי טים לעדרה וŁטזובח: פס. לעברך בברית ה' אלהיך. להכיסך. בעניין שנאמר (סמות יט) עבר לפני העם. פס. ואמר (ימזקל ט) עבר בתוך העיר בתקirc;. ירושלים. כולם להביאך בתוכה הברית לדורותך. ובאלתו. זו שבועה. (שנא). (גדוד ט) והשביע רבען את האש ששבועת לקל שכר. ואלתו. אמר לא תשטעו. תקבלו דיןיכם: (ז) (ז) (ז) (ז) אמר לא לאלה. שם לא תשטעו. תקבלו דיןיכם: (סמות ז) ולקחתי פס. לטען הרים אותן כאשר דבר לך: והיבן דבר. (סמות ז) ולקחתי פס. אמרם לוי. לעם. וכאשר נשבע לאבריהם ליצחק ולייעקב. בעניין. שנא. אמרם לוי. לעם. ובינשבועתי נאם ה' כי ירע אשר עשית [ונו] כי ברך אברך ורבה ארבה את (נרטית ז) כי נשבעתי נאם ה' כי ירע אשר עשית [ונו] כי ברך אברך ורבה ארבה את זרעד בכובי השמים. וביצחק כתיב (ס"ט ז) גור הארץ ואת ואיה עטך. ואברך כי זרעד זרעד את כל הארץ האל. והקימותי את השבעה אשר נשבעתי לאבריהם לך. זרעד את כל הארץ הזאת אשר נתתי לאבריהם ליצחק לך. אתenna אבריך. ביעקב כתיב (ס"ט ז) ואת הארץ הזאת אשר נתתי לאבריהם ליצחק לך. שנאמר לזרעד אחריך את הארץ. ומצאו על דברי של הקב"ה שהוא שבועה. שנאמר (ס"ט ז) כי מני נח ואת לוי אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ. בן נשבעתי. טקצוף عليك וטנער בך. והיבן נשבע (גלהת ט) ולא יהיה עוד הימים. למבול: פס. ולא אתם לבדכם. כי את (ז) אשר ישנו פה עטנו. אלו הימים. עטד היום. לפניה אלהינו. אלו החיים. (ז) ואת אשר איןנו. אלו הדורות העתידים לבוא:

שולםיס הילו וט' ילי' ליטן טילומלו. דילל טמופס בעוס"ז: (ז) אין כל אומה ולשון אבו'. כהנה נחלות' נמלתת מחליש מזמור ל"ב בניהם (חומר ל"ס). כי סח' נוק ציון עומד ונין נגב: פגניכס ליטן טמיס. טוליך נאכ הוי מושט נקומה זקופה כדין ומוגל. ומש לאנא קמץ פלומתי וגס נגסה... יגחו נגביס. חיון נמלודס נגב מלך וכגרנש קלומש. ווכ"ס נ"כ דעת פזוקר (נכלה' ק"ג). ותנש פ' נגב עליו וכתיב חיון נמלודס נגב מלך ע"ט סוזו. וחס פום נ"כ כוונת פאנצבל כתיב חמס נגביס. חיון מקיימין לח תורתי חיון כל טומס ולוון מז' פטממיין יכויה לכס כי מס טשו. נגביס. קיינו מוטליס שעיס: . (ה) אבותינו שטעו ובר' . קיינו יואשי מגביס. טבלת מהו נמדכל: . (ו) אלו הגבוענים. ותח' טאנגעונייס עדין נה פיו כי לך נימי יכזע נלו. עיין נתנוamm. ויעזו גס כס. גערמאס מלמל טכחו היל מטה ולה קבלן. וס' פלאמ'ן פכונס טלה. יכלו גרטות מה מסה לרוח. להס נרי' עזחים מיד. חוטני מיס' וטומני מיס' . ועין פנת קמו. נבי. גרים חפ"ג דליהו. לה פאי מליכו. קוי דכתיב מה טאל יטנו פה: . (ז) אשר ישנו פה: (פנת קמו). נבי. גרים חפ"ג דליהו. לה פאי מליכו. קוי דכתיב מה טאל יטנו פה: . (ח) ואית אשר איןנו פה אלו הרורות' פמתיס. יטנו דריש ליטן יטנו. כי טינס ספל מס'. נמי'תס: . (ט) ואית אשר איןנו פה אלו הרורות' נטהי'דים

פס'. כי אתם ירעתם; יש מכם מיזוצאי מצרים ויזדים ויש מכם ששמעתם מאבותיכם.
את אשר ישבנו באין; אשר איהנו בעניין שנאטר (לכיס נ) ותשבו בקדש;
פם; ותראו את שקוציהם לאלו אלילי מצרים שנאמר (נאכל נ) ובאל הייס עשה
בזה שפטים; עזوابן; אלו תועבות הנויים אשר החרמתם אותם;
פם; פן יש לכם איש או אשה או משפחה או שבט. אחד מרכין ואחד יחיד;
פנ יש לכם שורש פורה ראש; שמהדר בלבו לכפור בבראו ולהוציא. דת
עצמו. כמו שעשה ירבעם; בן נבט שעשה העNEL; וחטא והחטיא את ישראל ועשה
טועדים לישראל (מלכים ח. יג) בהדש אשר בדא טלו. פורה ראש ולענה; לפי שדברי
תורה נטלו במתוקים: שנא' (פסlis יט) ותוקים מדבש ונופת צופים. ובנוגדים אשר
זה זיין;. על חילופם פורה ראש ולענה; זיין; זיין; זיין; זיין;
פם; והיה בשמיון. והתריד בלבבו; יברך את עצמו (ס) בעניין שהוא אומרם דורו
של ירמיהו (ירמיה. ס). (הלא ה' בקרבנו). לא תבוא علينا רעה וחרב ורעב לא
נראה. כי בשירות; בעניין שנאמר (פס ז) וילכו בטעאות בשירותם לבם הרע
שפתירו לבו לעשות אותו. דבר לשון חכמים. שרי מותר. ד"א שירות לשון. חכמים
חיזוק כמו שריר וקיים. למען ספות הרוח. את הצמאה; להוסיף חטא על חטא. בעניין
שנאטר (ישיב נ) למען ספות חטא חטא; על חטא חטא; הרוח. דבר שעושה בשונג. את
הצמאה. דבר שעושה בمزיד והוא המורתן הראשון כאדם שאוכל נבילות לתיאבון
וחזר ואוכל להכעס אמר שכן דרכו של יציר הרע; היום אמר לו עשה מעת ולמחר
טפהו טן הדרכ לנטרי. וכן ישעיהו אומר (פס ט) הו מושבי העון בחבלי השוא
ובעבות העגלה חטא. הוא דומה לחות של בוכיה. פירוש עכבייש ולבסוף דומה
לעבות העגלה. לפיכך צריך אדם להרגיו יציר טוב על יציר הרע וכן פירושו של פסק
למען ספות הרוח את הצמאה בוטן שעושה אדם עזון בשונג וחויר ועשה במזיד נחשב
לו השונג הראשון כמיד האהرون. שבוטן שתחרט בו הzdונות נעשות לו כشنנות
שנא' (جوزט י) כי כשלת בעונך. ואם מתחזק ברשו שגנות נעשית לו כבדנות שנאמר

פס' לא; אבה ה' סלוה לו זוללהן הוא אומר (לכיס ע) ולא אבה ה' אלהיך לשטוע דה' אל-בלעם טלמה שאין הקב"ה רוצח לעשות רצון טורדיין. ולענין האזכרים איןנו כן אלא רצון יראו יעשה. סלוח לו. לו אינו סולח אבל סולח הוא לשבים. כי או' הוא רשע בעונו ימות. יעשן אף ה' וקנאותו. אלו נקודות ותובחות שהקב"ה מעורר על הרשעים: באיש ההוא. המトイיד. ורביצה. בו. בעניין שנא' (פליס קט) ותבואה כטיט בקרבי וכשפטן בעצמותיו ז. כל' האלה הברוכה בספר הזה. זו אלות משנה תורה. וטחה ה' את שמו: שלא יעתירו שמו על הנולדים. מתחת השמים. מתחת מפרץ הרקיע. בעניין שנאמר בעמלך (לכיס כה) תמחה את זכר עמלך מתחת השמים: פס' זה והברילו ה' לרעה. יש הברילה לשבח בעניין שנאמר (עס י) בעת היהיא הבדיל ה' את שבט הלווי. ואומר (ס"ה ע) ויبدل ארנן להקדישו וגנו'. ווש. הבדילה לרעה בעניין שנאמר (יס"ט י) הבדיל יבדילני ה' מעל עמו ואומר (עוזל י) והוא יبدل סקל הגולה. בככל אלות הברית. שיחו בו הכל הקללות והוא משונה סכל שבטי ישראל. פס' וזה כתוב בספר התורה הזה. ספר לשון זכר לך נאמנה תורה. ואמר ה' ז. ואמר הדור ההחרון. כל אחד ואחד אחרון לשפניהם. ותגברי. אשר יבוא הארץ רוחקה: אלו גרי צדק: פס' ז. נפרית ומלח: בעניין סדום. ולא יעלת בה כל עשב. לא עשב אדם ולא עשב ביהמה. במחפת סדום ועטורה אדמה וצבויים. ז. יונד תחת אלף צבאים. אשר הפך ה'. שנאמר (כלחיטת יט) וזה המטייר על סדום ועל עמורה נפרית ואש.

יזהפרק את הערים האלה: נ"ב שנה לא עבר עופ ביהודה שני' (ילמ"ס) מעוף השמיים ועד בהמה נרדו הלוויין מניין בהט"ה. ואמרו: אלו הנביאים: ד"א ואברוזי אלו אומות ז"ה ז' העולם: על אשר עזבו את ברית ה' אשר כרת: צו הברית סינית: צ'ה' ז' פס': וילכו ויעבדו ז' אין איש עומד בפניהם אלא וילכנו ויעבדו ז' העולם נתן ביד כל אחד ואחד לעשות מה שלבו חפש: אלהים אחרים: אחרים שקראים אלהים: ישתחוין להם: זה השתחוויה בכלל היהת: למטה יצאת להקיט אליה. (ז') מה השתחוויה שעבודת פנים וחיבור עלייה אף כלל שהיא עבודה פנים חיבור עלייה: אלהים אשר לא ידועם ז' מקודם לכון. ולא חלק להם: אבל לאומות העולם חלכם ז' שנאמר: ז' ד' (דכ"ס ז') אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים: ז' ז' ז' ז' ז'

פָּסֶם. וַיֹּהֶרְךָ אָפָּה בָּאָרֶץ הַחִיאָה^{בְּ}. אֲרֵן טְשׁוּבָה תְּמִימָה מִכָּל הָאָרֶצָות^{בְּ}. לְהַבְיאָ עַלְיהָ אֶת כָּל
גְּאַזְעָה הַקְלָלָה^{בְּ} (ז' בְּדִין שִׁיחָה) שְׁוֹמְטִין עַל יָד הַכּוֹנָעִים הַיּוֹשְׁבִין^{בְּ} בָּהָר שְׁנָאָמְרָה^{בְּ} (וַיַּקְלֹל כָּו)
דָּבָר^{בְּ} וְהַשְׁמֹתָה^{בְּ} אֲנִי אֶת הָאָרֶן וְשְׁמַטוּ עַלְיהָ אָוִיבִיכֶם הַיּוֹשְׁבִים בָּהָר^{בְּ}: זָמָן^{בְּ}. זָמָן^{בְּ} וְ

פם. ויתשם ה' מעל אדמתם באף זוכחה זבקצת נדול יישליך אל ארץ אחרת.

“אלו, ד’ כנפות הארץ”, אף וחסה וקצתן אחרות. “אָא אָבָעוּ (אַיִלְלָה) (חֲקָאָיל) ארבעת שפטיו הרעים”, ביום זהה; שלא יהא דבר נשכח מן הדורות. כאלו

יום נחיה לך יהו מוכרים אותו מדור דור במספרים כל אחד ואחד לחבריו גורלו
וישליךם נדולה משינה מכל למד שבטךrai למד כי אורך הגלות עליהם צהיר

פמ' : הנסתירות לה' אלהינו ז' אלו קיצי הנגלוות שהם סתוםים וחתומים ז' בענין שנאמר פ' ייל' יבון דזיאאל (זעירל יב') ואחרה דנייאל כתום' הדברים וחתום הספר עד עת קיומו

ואומרו (יט' נז) כי יום נקס בלביו אפילו הלב לפה לא נילה ז' והנגולות ז' אלו תשובה על

ומעשיהם טובים". עד עולם. אפיו בגדותנו. עד עולם. בזמנו. אז הוא יטהר לנצח וועל עשבעד מלמד שלא נגענו. ישראל על הנתרות עד שuber את

הירדן; והברך יברךך עליך. עתידית הוא לברוא עלייך הברכה והקללה. הברכה קודמת לקללה:

כט : וְזַהֲרָה בְּיַבְאָן עָלָן . וְעַדְעַן יְהוּנָן . וְעַדְעַן יְהוּנָן . וְעַדְעַן יְהוּנָן .
כט : וּשְׁבָתָן עַל הָאֱלֹהִים וְשְׁמֻעָת בְּקֹלוֹ . מֵיכָן אָמְרָה ר' אֶלעָזֶר אָם אֵין יִשְׂרָאֵל עֹשֶׂין

תשובה אין נגאלין: אליך את שבותך ורחמנך. זה גולה של בבל. ושב זקבץ טכל העמים.

זה גלות טיטום ואספיאנים; אשר הפיך לה אלהיך שמה, זה טלטול אחר טלטול;
אם יהיה נדחך בקצתה תשטים, להביא אשר באין חיים; משם יקבץן. וזה גנות
פס

הנ' וברואתך אלheidך ביבוש ירושהך כיבוש דוד והויטבר והרכז

פס: ומל ה' אלהיך את לבך ואת לבבך. שגא (אמוקה נזק) כתוב חז"ל אמר עב זיין[...]
מבשרכם. [וגו'] ועשיתני את אשר (בחקוי) תלכה. לטען חיד' . דכתיב

פסח (ישzie סכ) כוּאכִימֵי הָעַזְיָה עַמְּךָ: הָאֱלֹהֶיךָ יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֱלֹהֶיךָ יְהֹוָה תִּזְדַּבֵּחַ פָּסֶחֶת וְנַתְנָהָה לְאֱלֹהִים אֲתָּה בְּכָל הָאֱלֹות הָאֱלֹהֶה עַל אֹיְבֶיךָ תְּהִלֵּחַ אֶל הַמְּפֻרְסִים שָׁאוֹלִים

בפרהcia כענין (צמות כו) אמר אויב ארדות וועל שונאיך אלו שפטתך. עכניין (ויקלע יט) לא תשנאה את אחיך בלבך ואומר (לגليس יט) כי היה איש-שונא לרעהו

שיהיתה שנה טמונה בלבו. אשר רדף ? אלו שאר האותות שמצטרפין עם בני עשו
ברבו ושמטה אל מניין) (פכליהם מ- אלו אדום ישבטו אלים כואב וחרבאים. גם אשור נלה עם :

פס. .. ואחה תשוב. מעצמן. ושמעת בקול ה' והותירך ה' אלהיך. (ין) בעניין שנאסר

... (מפני יד) בכל עצב יהיה מותר : ס. 22

מיוחמת טכיה, מוגלה פגיס חנוך הפתוחה. מפה לך לעבודך לך כבוד. ע"כ דנרייס אונ' ג'ט' : (יח) בונן
ארבעה. שפטים כלים מהטלייכ' ב'יחוקלן. תאנ' ורענ' ומייס רענ' ודבל צ'ס נקלה. (יב) בזנין שנאמר
בבל עצב יהה טהור. כמו טפלת' בס' נכל' יניעת מגננה יתיכ' ליום ובן כל' וסוטילך ס' יון' ג'ה
פ'ג'מ'ה

102 פסיקתא פרשת נצבים זוטרתא

פס. כי תשמע בקול ה' אלהיך לשטור מצותיו וחקותיו. הכתובים לא נאמר אלא ה' אלהיך בכל לבך ובכל נפשך. שאפילו הוא נוטל את נפשך אתה הווי טיהרו. בכל לבך. למלמד שאין ישראל ננאין אלא מתוך שבפחו בעבודת כוכבים לעיני כל הגוים להקדיש את השם הנכבד וככה"א (וילך יג) וצՐפתיים כצָרְפַת אֶת הַכְּסֵף וּבְחַנְתִּים כְּבָחֹן את הזהב . (יג) מלמד שעמידין אומות העולם: לומר להן: לישראל עוזבו את אלדיכם ועבדו את אלהי זר ואם לאו: תיחרנו בעניין שנאמר (לימל ז) ויסבר להשניה זטניין דת: והם אומרים להם (תל"ס מ"ד) אם שכחנו שם אלהינו וגדי. כי עליך הורגנו כל היום וגדי.

טה כתיב בתיריה עורה למה תישן ה' כי שחה לעפר נפשנו. קומה עורתה לנו:

פס. כי המצוות הזאת אשר אנחנו מצוק חיים. אחר ארבעים שנה אמר להן משה לישראל היי יודעין: אבל היום קבלתם אותה מהר טני שנאמר חיים. לא נפלאת היא מתק. אבל נפלאת מאותה העולם שנאמר (תל"ס קמ"ו) מנד דבריו ליעקב חזק ושפוציו לישראל :

פס. ולא רחוקה היא. אין אתה צריך לפשפש אחריה בארץות הגוים. אמר להם משה לישראל: אם מבקש אדם לעמוד על התורה תן דעתך עליה כשם שהפועל הזה נותן דעתך על מלאכתו ואת עופת עלייה . (יג) וכן אמר ישעיהו (ישעיה כח) הכל היום יחרוש החורש יפתח וישדר ארטחו . בתחלה הוא עושה תלמידים רבים ואחר כך יפתח וישדר ארטחו שהוא עושה תלמידים קטנים . (זט) הלא אם שווה פניה והפין קכח ובמוניהם יזרק לא בשם שהוא זורע את הקצתו והוא זורע את הבטן . יש ארץ (טו) שהיא יפה (לקמח) ויש שהיא יפה לשעורים . (זט) ויכרו למשפט עד שאתם עטליין בדרך ארץ עסקו בתורה והם אומרים אלהינו יורנו מדריכיו ונלכה באורחותיו . אמר להם לא בחוץ יודש קצח לא כשם שהוא דש את הקצתו דש את הבטן. לחם יודק לחם צרייך. סיודק . כי לא לנצה אדווש ידושנו . מהו עושה טביה טוריינים שידוק אותו . אבל הקצת בטטה . ומה אם אלו צרייכין דעת כוהה . התורה. לא כל שכן .. לא נפלאת היא. מתק . שלא עסקת בה . ולא רחוקה היא . הא אם רחוקה צרייך אתה לילך אחריה . תנן התם רוי נולח למקומות תורה ולא תאמר היא תבואה אחרת :

פס. לא בשתיים היא. א"ר חי' (טו) לא (ירד מן השתיים) אלא יכולה ניתנה מן השתיים . היא הענוה והחסידות והצדקות והכשרות וכל חכמה טעולה היא : ד"א לא בשתיים היא א"ר אחא לא תפוץ תורה בגשי הרוח שחן רואין עצמן למעלה . והיכן היא (ח"ו כט) והחכמה טאן תפוץ . מאותן שעושים עצמן אין . לא אמר מי יעלה לנו

באור הרא זט

האלמה בכלל מעשך ידין : (יג) מלמד שעמידין אומות העולם וכו'. סמאנל מי נמלחתת פאלג (קריינקליג) גנטם חתיג'ו) כמנולות נפ' מנעור נפ' פטוייה לתוכס מלהן מלהן לא נטמאו על קידום כספס צידוע . וכסמלל פכסוקים מהלו חס לטו נקלטו ווואר נגרה יטראל : (יד) וכן אמר ישעיהו הכל היום יחרוש וכו' . כל פפסוקים הללו ניטעכ קשי וככונס מהד אלד"ק נפירותו כמליך נזה נדרכים נכוויס מהל . נס רט"י וסמנלה סלהרינו זפנסוקים הללו ודעתם סמהנכל נטלה נזה כי מתחלה נילך וככונת סלהדס נעט פהリストה לאבב ללן מין ומין לווטן פהリストה לפי ערלו כמו פלאמר טוה פניא ופסין קלט וכטונן יזוק (ס"ו זה נטיפת וזה נדריק) וטס מסף וטפורה נטמן (ס"ו חמיס ט"י טומס סיל הקוריעס וכטשולס טפנן פניאג לסיון) וצאלן פפסיק פגוייה נטהצע . ויכלו נטפס ללהביס יולינו . נטה סמןל מלהך פטפרטים ופיי כקהניאל מוכיחס טילמדו הולך וזה ויכレス למצעם סיטו מטפטי לתוכה וטומלים ע"ז הולדים יורנו . ס"ו סקס נטפס לנטס להנין דנרי פהויס . ומ"ז קלי דנרי סמןל עד סלהדס עמליס גדרך הילן (טנ"ל קאכ נטס הטעס"כ להט טוסקים גענודת פילדמה) עבסקו נתולס . וטה"כ מסיס כגניע ג"כ פפסוקים לה נהרון יודס קלח וכו' . זאת נ"ל מהר שגנומלה גזמן קרייה יט ג"כ מלזבב מלוודס ללן מין ומין מלזבב מלהת ווילן הטעס עמליס נזה ע"כ עטנקו נתולס . ווילן פההמיל סמןל תון דעתך עלייך נטס סקס פהסומל טחן דעתו פל מלזבב . וכן מסיסים וטס חלו זרכין דעתם כויס סטולס ליה כ"ט . זעירין (ערונין נ"ט) לה גטמים סיל טס זטמים כויס לחה נ"ל זטמות מהריכס וט"ס נפרטס"י טלייך לפלוח ולפטמי טימניש ולהערכס נהנוטס כדי טהקייס גהויס נ"ל . נ"ל נטס פסקה ווילן פדרני סמןל משלכניים וכונואר ייגל : (טו) שהיא נטה נקאכ נ"ל ; (טו) לא ירד מן השתיים . ט"ס . ווילן ליה טמיין סטמאים . וט"ס נרנפ"ז מלך .

(ט) וידבר את (כל) הדברים האלה אל כל ישראל. (ב) עניין זה טוקדים ומאותר. שמדובר ראיו לומר תחילה עניין הון קרבו ימיך לסתות עד האזינו ואחריו כן אפר להם שירת האזינו. וכתיב ויבא משה וידבר את דברי השירה הזאת באנוי חעם רוא ותוושע בן נון ולמה הספיק העניין הזה וילך לשול טעליה על שחוץיר את האבות שנאמר אשר נשבע לך לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לחתם לך. ספק לך וילך משה (ג) שהלך פס. ויאמר אלהם בן סאת ועשרים שנה אנבי היום לא אוכל עז ליצאת ולבוא מה תיל היום היום מלאו ימי תלמיד שהקב"ה מלא שניםותיהם של צדיקים טיים ליום שנאמר (פמ"ט) את מספר ימיך אמלא לא אוכל עוד ליצאת ולבוא והלא כתיב לא בחתה עינו ולא גם להזה לא ליצאת ולבוא בתורה נתן רשות ליתושע לדרוש לפניו לא תעבור את הירדן הזה לא חי ולא מת:

(ז) עלה היל מבעל. נירוזלמי פ"ז לסתמויות ס"ה וטס פגילטל מל'ג' דנרייס פלט לאן חנן וכג'ן פכל. (ח) דע כי נוכניש וילך מהנכניש לפדרה אהת. וכן אונח נספלי פס כיחור סגלא'ם מסמגינס נסס (טטרכ) (ט) נאכ'ל נתקויניס לי' (סגלא'ם ג'ן פדריס דלווריכיטן לי' נוכניש וילך פדרה מלהת לך נחנקיס כהמאל ב'ג' קמנ'ץ (סיעיט כהמאל ל"ס כיווס ב' מו. ג') וכן כהו' נמסויה' פסזקיס שאטב. וילך פ' פסוקים טום ניחוד עם נוכניש. וכן ניכלט דעת כהמאל כהו' כי נכל ספלנות כהנ. כפתחתנו מיש דרכות ומתחילה נספוק פסנמן צו פלאה מז'ב לו שצ'ס נטעתו פס כהמאל נרב פוכי'ס. ונפערטן זו לנו כתוב כללו' וכללו' נספוק פלחות פס נוכניש. וכן כהמאל לירט נוכניש וילך ניחוד. ועיין כהמאל פס סנדוליס מערכות פסלייס מות ל' ג' פלחיות פ'ט מס פכח: (כ) עניין זהה פטוקרים וטאורדר. פ' מכילטן נסנמא' פ' למאל מז'ב וכו' הקיצ' כל' פטוקדרין וסמלוחין כתולט וס לנו חטיג: (ג) שהאלך לו עם אבות העולם. כייטו לחיי פוכ'ג':

פסקתא פ' פרשת וילך זטרתתא

פסקתא ז' זוטרתא פרשת זילך

הוּא זלנו עיניו דעתך אמרו לו אל תירא אנרייטס המלך (ז) אחינו אתה אחינו אתה .
וקורא מתחלה אלה הדברים (ח) ועד שמע והיה אם שטוע . עשר תשעך ? (ט) כי
תכלת לעשר ברכות וקללות עד שהוא נוטר את כלות . ברכות שבתנ' גדול טברך אותן
מלך טברך . אלא שהוא נותן של רגילים תחת מחלות העון . לפדרנו שטקע שנאפר
להלן טקע שבע שנים תעשה שטיטה . וטקע שנאפר בספר ירמיה (ירמיה ל) טקע
שבע שנים תשלהו איש את אחיו העברי אשר ימבר לך ועבדך שעש שנים ושלחו
הפשי מעיך ; וטקע האסור כאן כלם סוף שבע שנים מלמד שאין השביית משפט
אלא ככופ . וכן (גלאת מיל) טקע שנתיים ימים וכן (טולג ב' טו) ויהי טקע ארבעים שנה
ויאטר אבשלום אל המלך להוציא טלבן שאומר טקע הוא תילה (א) שאין מפש בדבריהם
פס' בבואה כל ישראל . כל הנני למת לחי צריכין דאי כתוב רחמנא טקע זהה אמיןיא
(י) נמי מהשתא . ואע"ג שלא מתרטי משפטה כתוב רחמנא שנת השפטה . ואי
כתב רחמנא שנת השפטה הזה אמיןיא . סוף שפטה שהוא כופ אלול . כתוב רחמנא
בפוג' . ואיך כתוב רחמנא בפוג' הזה אמיןיא טראש השנה כתוב רחמנא בחג הסוכות .
ואין כתוב רחמנא בחג הסוכות הזה אמיןיא אפילו ביום טוב האדורן כתוב רחמנא בבואה
בל ישאל פאתחלתא דמוועה מלמה שטוכיפין מהול על הקדש והשפטה נוהנת עד חנ
הסוכות של שנה שטנית . נהנה כל ישראל באזוניהם . שהיו טקשיין לכפר תורה .
טיבן אמרו (י) ביוון שנפתח ספר תורה אкор לדבר . וכן אתה מוצא בעורא דברתיב
(גמיהח) וכפתחו עמדו כל העם . ואין עמידה אלא שתיקחה שני' (ליוב לג) עמדו לא
ענו ענו . ואומר (גמיהח) ואוני כל העם אל ספר התורה :

ענו עוד . ואומר (נחmis ח) ואוני כל העם אל ספר התורה : פס' . הקהל את העם . אם אנשים באים ללמד ונשים לשמען טפ' למטה ליתן שבר לטביהן שאין הקב"ה טקפה שבר כל בריה . ונרד אשר בשעריך ז אללו גרי צדק ? לם ען ישמעו ולטען ילמדו . מלמד שהשתמיעת סביהה לידי תלמוד . והתלמוד מביא לידי יראה ז ושמדו לעשות ? והיראה מביאה לידי שמירה . את כל דברי התורה הזאת . שלא יאמר אדם הריני מקיים כל התורה חוות ממצות זאת . ודי (ינ) ת"ל את כל דברי התורה הזאת : פס' ז כיוון שאתם עוברים אתם ירושים :

פס' ז ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה . נדולה היא יראת שמים שטשה זהה . זהה ייראה את ישראל (לכיס י) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעטך כי אם ליראה את ה' אלהיך . כל הימים ז לרבנות ימות המשיח ז . (ינ) עברים את הירדן . בזאת ז כיוון שאתם עוברים אתם ירושים :

פס' ז ניאטר ה' אל משה הן קרבו יטין למות . אמר לפניו רבש"ע בלשון שקיילס tidal בו בלשון אתה אומר לי הן קרבו יטין . לא שבחתני שמק (אס) הן לה' אלהיך השמים . אתה אומר לי הן קרבו יטין . אמר הקב"ה למשה אתה אטרת להם לישראל חן לה' אלהיך על שאני יחיד בעולם . בר אתה היחיד לי בעולם ז שכן בלשון יונן קוריין לחדר הינ"א . רבי אלעזר הקפר אומר ה'ן (יל) שכלי החאות יש להן זוגות חוות טן ה"א זנו ז . - כיצד א"ט ; עשרה ב"ח עשרה . נ"ז עשרה . ד"ו עשרה ה"א אין לה זוג . י"צ הרי טאה כ"פ הרי טאה ל"ע . הרי טאה ט"ס הרי טאה נ' אין לה זוג . (כינ) וזה הוא שבתוב (הנ"ך שוכב עם אבותו ז) ז (טו) קרבו . ביעקב כתיב . ויקרבו ימי ישראל למות עלי ב"ר השיגו ימי חי אבותיו . אברהם . ויצחק . אברהム היה קע"ה . ויצחק ק"פ . יעקב :

[א] עיין נימנין . לכיס פ"ז ז . וולף דנוב . נימנין ז ע"ז מוקן . נזע המלך קומן רעם קאוליס . מז קלן (פעמים ניטחן ולבן . קס נגד לעט זו לניט עוניה . נעל פסניטן איזונק זל לכוון מלךן כל פקளיט נזומניט מקן נ"ז זט

פסקתא זוטרתא - פרשת וילך

קמ"ז.. במשה כתיב הן קרבו. ימיך לפ' שנאמר (סמות ו) רשות חי עתרם שלש ושלשים ומאת שנה ולוי שבע ושלשים ומאת שנה . וקחת חיים קל"ז [א]. ולפי שלא השיג חי אבותיו כתיב בו קרביה . וכן בדוד כתיב (מלכים ה' כ). ויקרבו ימי דוד למות (ו) שלא הניע לימי ישי שנא' (סמוול ה' יז) והאיש בימי שאל זכו בא אנשים . היה בן שלשים שנה בפלכו וארבעים שנה טלך בירושלים הרוי ע' . קרא את יהושע (יח) שלא יאמרו ישראל בחיה רבו לא היה מדבר ועכשו הוא מדבר . וילך משה וייהושע ויתיצבו באهل טווער . באotta שעה (יח) נתגבר כהו של משה . ויהה מהזק את יהושע לעני כל ישראל . נאמר כאן וילך משה ונאמר להלן וילך משה מה כאן הלך אל אהל טווער . (ג) אף להלן תלך אל אהל טווער . נתקבצו ישראל אצל משה. רבינו בחדר החטישי ואמר לו אהרן אחיך היכן הוא אמר להם הקב"ה גנו לחין עולם הבא ולא היו סאטינאים לו . מה עשה הקב"ה תביא מטהתו של אהרן תלויה בשתי שמשים וטלacci השרת אומרים (מלכי נ) תורה אמר היה לפניו וגנו לך נאר (לנריס י) ובני ישראל נסעו טבאות בני יען מוסרה שם מת אהרן . (כל) שם נתבקש סיתתו של אהרן . (ככ) וכן אתה מוצא בשם אל דכתיב (ס"ה כז) ושפטואל מת וגנו . וכ כתיב (ס"ס כז) וימת שפטואל (ופלשתים נאפסו) וגנו . נתבקש שפטואל והגה מת . וכן אתה מוצא בייהושע כתיב בו שני פעמים . (סזפיס ז) וימת יהושע [בן נון] עבר ה' בן טאה ועשר שנים . וכ כתיב (יסטצ' כל) וימת יהושע בן נון עבר ה' בן מאה לפ' שנאמר (ס' ז) ויקברו אותו בגבול נחלתו עד מצפון להר נ羞 מלמד שנגע עליהם הרור לבלעם . מה כתיב בתריה בספר שופטים . (סזפיס ג) ויעשו בני ישראל את הרע (ג) מלמד נתבקש יהושע ולא נמצא :

פס'. וירא ה' באהל בעמד ענן. לקדש את יהושע: פס'. ויאסר ה' אל משה. משה שטע יהושע לא שטע. הנך שוכב עם אבותהיך וקם וקם. מלמד שנתבשר בתחיית המתים. הנך שוכב עם אבותהיך וקם העם הזה וגיה אחורי אלהי נבר הארץ אשר הוא בא שטעה. הראה לו גליות ומעלים אשר מעלה. נבר הארץ. מלמד שהם נקראים אלהי נבר. אשר הוא בא שטעה. בשם שנידשתי טפניהם את יושבי הארץ כך אני עתיד לנרש את אלה מפני טפניהם. בקרבו: שלא גרים ללחם לישראל גלוות וטלטל אלא הבגנונים שהגינו בקרבתם. ובן הוא אומר (יסומע יג) וישב נשור. ומעבה בקרב ישראל עד היום הזה. ועובוני. זה יוד השם. והפר את בריתך. זה תלמוד תורה. אשר ברתי אותו:

סס'. וחרה אף ב' ביום ההוא. זה יום חרבן הבית. ועובדתים. כענין שנאמר
 (ילמיס יג) עוזבת את ביתך נטשתי את נחלתי. והכתרתך פניהם מהם והיה לאכול.
 תחת אשר אמרת להם (לגليس טו) ומשלת בניים רבים. ובך לא יטשלו. ועתה והיה
 לאכול. וטצאו ה' רעות רבות וצורות. מניעות צרות זו לו בעין. זיבורא ועקרבא דהאי
 צרייך חמייך והאי צרייך קרייך. ואמר ביום ההוא. זה יום אורך הגלות. תלא על כי
 [א] מכם נאנט כלון ט גדר. אלתו נטורה לי נטורה כתיב. וצלי חי פמכו פג' וטלאט' ונו. ונקאת כתיב וטלי

פְּסִיקָתָא **דַּפְרֵשֶׁת וַיְלֵךְ** .⁴ **זֹוֹתְרָתָא**

אין אלהי בקרבי זה וכן גדרון אומר למלאר (סופיס ו) כי אדרני ייש לה עטנו ולטה מצאתנו כל זאת וายה כל נפלאותיו אשר ספרו לנו אבותינו וננו. רבותינו אמרו כל שאיןו בהסתר פניהם אין טהרה. שנאמר והשתרת פניהם. כל שאיןו כוהית לא יכול להיות טהור אין טהרה שנאמר והשתרת פניהם והיה לא יכול :

פם'. ואנכי הستر אשתיר פני מהם. (כד) חורי אלף שלוש מאות ושלוש מאות פנין הכת"ר אסתיר שנה. לטעה טעה שאטר דניאל (לידל יג) אשרי המהבה ויניע ליטים אלף שלוש מאות שלושים וחמשה. פני ביום ההוא. אין יום שאין קשה חבריו. על כל הרעה אשר עשה; כי לא על חנס בא עליהם. כי פנה אל אלהים אחרים; הוא שנרגס: פמ': ועתה כתבו לכט את השירה; אטר רבא ע"פ שהגינו לו אבותיו לארם ספר בז' תורתו; מצוה לבתוב לו לשמו. ולמה את בני ישראל שיטה בפייהם; שתהא מושחת הויא בפייהם וטסודרת. לטען תהיה לי השירה הזאת לעד. כמה עדים עמדו להם לישראל השמים והארון הם עדים. שנא' (דכליים נ') העידותי בכם היומם את השמים ואת הארץ. הנביאים הם עדים. (כט). שנאטר (מלכים נ' יט) (ואה' בם); ביד כל נביא והוא. שהם עצםם עדים. שנא' (יקוטע כל) עדים אתם בכם; הקב' ז. עה. בהם; שנאטר (ירמיה כט) ואנבי היודע. וער. השירה עריה בישראל שנאטר לטען תהיה לי השירה

פס' ז' ויהי כבלות משה לכתוב על ספר עד תוטם . (ז) זה ספר התורה :
פס' ז' ויצו משה את הלוים . שהלויים היו שכיניהם : ז' ז' בז' בז'
פס' ז' ל Koh את ספר התורה הזה : שהיו לוקחים אותו . ושמתם אותו מצד ארון ברית
ה' . סיכן אטרו דף היה יוצא סן הארון . שעליו ספר התורה טונח . ויש אומרים
מצדו מתוכו היה טונח שני הלווחות ביחד והتورה . מצד אחד בתוך הארון ;
פס' ז' כי אנכי ידעתיך את טרייך . במצרים . ואת ערךך . בארץ . הקשה . בגולה .
הן בודני כי עטכם . מלבד שהיון שתכיבישין מטהה יותר מכל נביא ותות .
אף כי אחרי מותך :

פֶּסֶת הַקְהִילוֹן אֲלֵי . שָׁאַיָּן אֲנֵי בּוֹשׁ מְאַחַד סְכָם . אֶת חֻדְבָּרִים הַאֲלָה' זֹו הַשִּׁירָה : פֶּסֶת . כִּי יִדְעַתִּי אַחֲרֵי מַותִּי כִּי הַשְּׁהָתְתַשְּׁהִיתָּנוּן . עַד לֹאֵין לְרִי . וּמְרַתָּם סְפָן תְּדִידָךְ . מְזִידִים , אֲשֶׁר צְוִיתִי אֶתְכֶם , בְּהִרְבָּה מְקֹטוֹת , וּקְרִיאַת אֶתְכֶם הַרְעָה בְּאַחֲרֵיהֶם . יִשְׁאַל אַחֲרִית לִיטִים רְחוּקִים וַיֵּשׁ אַחֲרִית לִיטִים קָרוּבִים . כִּי תַעֲשׂו אֶת הַרְעָה בְּעֵינֵי הָהָרְכָבִים בְּמַעֲשָׂה יְדֵיכֶם . זֹה עֲבוֹדָה זָרָה מְלָטָר שָׁאַן הַבָּעֵם רַב יִוְתֶּר טָעַן

באור הרא"ם נסנו נמי יקהלן כרע : (כד) ררי אלף וגוו' . סמאנר כתוב כלו' קוז לימי פטזים' כטענת קס"ג נטה' : וכעוץ"ל כוכ ענאל פדען וטלויות : (ככ) שנאמר ויעדר ה' וכו' . ניל כל נכיהם וכל מושך כל'ל : (טו) ובן כס לין נמקדש טפיוليس לומלייס זיליכ כז"ל : (כו) זה ספר רשותה . כיתט טכלג כל נטול נס

ב' פסיקה . ב' **פרשׂת ז' וילך** . ב' **ז' זוטרתא**

שבל הפטודה בה כופר בכל התורה. וכן ירמיהו אוצר (ימין נ) כי שתים רעות עשה זיין זיין זיין עמי אותם עזבו מקרים חיים היו : זיין זיין זיין זיין זיין פס' . וידבר משה באוני כל קהל ישראל. דבריו תובחות (כג) דבר להם שני פעוטם חד לכתיבת זהד לкриאה לא נותר דבר אחד שלא אמר להם כדי לחזקם בתורת אלה נזע אל חי וקיים :

האוינו • השם

ב' ב' כטוגן טובה תובחת מנולה מאהבה מסורתת (מעל פ' 2):

אמר רבי טוביהו ברבי אליעזר זצ"ל טובה תובחת שהוביח משה את ישראל בעניין שנאמר אתנס נצבים היום ז מאהבה מסורתת מאהבה שהיה אהובם כל השנים והיתה התובחת מסורתת ולא היה מוכיחם ומטפלל עליהם בעניין שנאמר (פס' ט) ואתנספל לפניהם אהת ארבעים היום ז ואת ארבעים הלילה וגנו ז ד' א' טובה תובחת שהוביח משה את ישראל לפני טותו בעניין שנאמר הקהילו אליו ז מאהבה מסורתת שהיו כל הוקנים אהובין אותם ולא הוביחים גדולה היא תובחת (ה) שלא נתודע יוסף אל אחיו אלא מתוך תובחת ז ולפי שראה משה רבינו שהתובחת טובה לישראל העיד בהם בנליי לפני השמים והארץ שנאמר האזינו השמים ואדרבה ז (ג) האזון לנוף כקנקן שבבו מגמרין את הכלים שאדם מגמר תחתיו וכל הבגדים מתעשנין ז קר' רם"ח אמרים שבאדם כלם חיים ע"י אוזן Z שנאמר (ימע' נס) שטעו ותחי נפשכם אם שמע אדם דברי תורה הכל בשטען ז לו ז בוא וראה טשה שטעה את התורה ז וכיוון שפתח לדבר נשתקו העליונים והתחתונים וזה האזינו לדבורי ז כתוב בעניין שנאמר (ג) האזינו השמים ואדרבה (מלמד) שהשמים מקלסין שנא' (תכליס יט) השמים מספרים בכור אל ז ותשמע הארץ אמרי פ' ז הארץ מקלט ז דכתיב (יקע' כל) מכבנת הארץ ז מירות שטענו ושיתקם טשה דכתיב האזינו השמים ואדרבה ותשמע הארץ אמרי פ' ז בוא וראה במה גדולים הצדיקים שם מושלים במעשו של הקב"ה ובן דוד אומר (ט' ג') אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת אלhim ז שחרי יעקב אבינו עשה את היום לילה שנאמר (נכחות כה) זילן שם כי בא המשמש כדין שילן שם בא השטעה יהושע עשה את הלילה يوم שנא' (יקומע י) שטש בגבעון דום וירח בעטך אילון ז טשה עשה את היום יבשה (ג) שנאמר (סמות יד) (ויעברו) בני ישראל בתוך הים ביבשה אלישע עשה את הייבשה ים שנא' (תכליס ז ג') כה אמר ה' עשה את הנחל הזה (ז) גבים וגנו ז אליהו עשה את החברת קיזע שנא' (תכליס מ"ז) אם יהיה הימים האלה טל ומטר כי אם לפ' דברי ז שטואל הרואה עשה את חקיזע חרב שנאמר (טמולל ט' יכ') הלא קצין חתים היום אקרא אל ה' ויתן קולות וטטר ז לבך נאמר האזינו השמים ואדרבה ותשמע הארץ אמרי פ' ז לפ' שהצדיק מושל במעשה הגבורה ביראת אלhim עליין ז ד' א' האזינו השמים (ג) האזנה השמים (ג) לשון ריבוי לפיכך הקדים השמים לאرض ז וכן במעשה בראשית כתיב (נכחות ה') בראשית ברא אלhim את השמים ואת הארץ ז פנוי שמעשה שמים גדולים ועצומים ממעשה הארץ ז ד' א' האזינו השמים (ז) האונה מקרוב ושמיעה מרחוק בעניין שנא' (ימע' ג') שטעו רוחקים אשר עשית ז לפ' שהתורה ניתנה מן השמים ז לפיכך אמר הארץ בשמות כאלו

ב' פליטת פלזינו וולף כרכך. וקן פי' קספורה; (במ) דיבר להם שני פעמים. בנס נחיתת מילר כתינה כתיב ג' וינוך מס' וילך מה כל דבר כתירט כוותח וח' מה לכתיבת כתיבת כתוב רקוכם (ה) שלא נתודע וכו' הילן מטעתו תוכחה דכubic ולח' יכלו לחיו לננות הום כי נכסלו מפלין ועין כיל' פ' ג' חי לנו מיום סדין וכו' יוסף קאנן כל סנויות ולח' סי' יכולות לעמוד נפוכתו וכו' (ג) האון לנוף בקגן. רגע נמקומע. וסוע כליה מלאה נקניות ווומני. מונמל מחמיין וננדיס עליו וכס מתגמלין. אך סיגנליים (מ'כ): (ג) האזינו סאמיס וולדבָּס מניין סנטמיס מקלסן וכו' כ'ג': (ד) שנא' וינומו נני יסלהל כ'ג': (ד) נבים נבים. וסימן דקרו ונהל יעלם מיס: (ה) לשון ריבוי פיל' כי ז' כקי'עס בס ע' כפתם פלזיט לeson רכיס: (ו) האונה מקרוב. יתקן כמו צפי' טרחב'ע' כי מלחת אהיזיט מנוגות ג' ג

פְּسִיקָתָא פְּרִשָּׁת הָאוֹנוֹ זֶוּתָרָתָא

ב' נזח

זהה עומד בשיטים. אבל ישעה היה סדר על ישראל בארץ ותעבורות שעשו בארץ לבך אפר והאוינו ארץ. ד"א לטה קרא לשיטים ולא רצוי לרוצות את שניהם. רבינו תנחות אמר לטה קרא לשיטים ולא רצוי שעתיד הקב"ה לנאל את ישראל על ידיהם שנאטר (יעס' מ') רנו שיטים כי עשה ה' הריעו תחתיות הארץ. ד"א לטה לשיטים ולא רצוי טפנוי שהתורה ניתנה על ידיהם שנאטר (לכ' ל') טן השיטים השמייך את קילו לירך ועל הארץ הרاءך את אשן. ד"א לטה קרא לשיטים ולא רצוי שהטן נתן טן השיטים שנא' (סמות ט') הנני מפטיר לכם לחם טן השיטים. והשלו טן הארץ שנאמר (פס'). ותעל השלו' ותכס את הטחנה. ד"א לטה קרא לשיטים ולא רצוי שנמשלו ישראל בכוכבים וכעפר הארץ. ד"א לטה קרא לשיטים ולא רצוי לפוי שהם עדים שנאמר (לכ' ג') העידות בכם הימים את השיטים ואת הארץ. (ו) ובימי יהושע הם העידו בעצם שנא' (יקש' כל) זיאמר יהושע אל (כל) העם עדים אתם בכם וגנו' הגבאים העידו בהם שנא' (מל' כ' י') ויעיר ה' ביד כל נביה וחווה. ד"א שהשיטים והארץ אפטורפים של עולם. טן השיטים יזרדין הנשיטים והארץ טויזאה פירוטיה. שאם חותאין השיטים נעצרין והארץ בלבד יבולה. ד"א האוינו השיטים. הפטכלו בשיטים ובארץ שטאו גלן חטה שנה מדתו שאינו עליה טן. המזרה (ט) שטאו הארץ שניתה מדתה שאינה טויזאה פירוטיה בעונתה שטאו זרעתם חטים ויצאו שעורים. שטאו אטרה פרה אינה הורשת אינה דשה. כלום אטר החטורה. אין הוילך טעון. ואומר (ימ' ג') האותי לא תיראו נאם ה' אם מפני לא תהילנו אשר שטוי חול נבול לים. חוק עולם ולא יערנץ. ד"א השיטים והארץ מנהנו של עולם... (לכ' י') יה העדים תהיה בטו בראשונה להטירנו וגנו'... כה' (פס' ט') ועוצר את השיטים. ולא יהיה סטה והאדמה לא תנתן את יטלה ואבדתם מהרה. וגנו'... טשה אטר האוינו השיטים. ישעה אטר (יקש' ה') שטאו שיטים והאוינו ארץ ליזן האונה ושמיעה לשיטים והאונה ושמיעה לאין. טשה העיד בתם בישראל שני עדים אמר לטהר אני מטה. צמי מעד בהם ערים שהם קיטים לעולם אבל הקב"ה מלכותו לדורי דורים. העיד בהם את השירה שנא' וענתה השירה הזאת לפניו לעת לעולם ותוא עלייהם מלמעלה. שנא' (מל' ג') וקרבתו אליכם למשפט והיית עדר ממחר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים (לשמי) לשקר. ואומר (ימ' כט) ואני עד יודע ועד נאם ה'. ואוכר (ימ' ח') (והיה) ח' אלהים. בכם לעד ה' טזבל קדשו... פס'. יערף כסטר לקחי... (ט) בכו' (יקש' מ'') הרעיפו שיטים טמעלך לקחי אין לך אלא תורה שנאמר (מל' ז') כי לך טוב נתתי לכם תורה אל תעוזבו. מה פטר חיים לעולם אף התורה. חיים לעולם... זומה טים יזרדין מלמעלה למטה כך תורה יודה מלמעלה למטה. מה טים אין העולם מתקיימין. וולתם כך אין העולם מתקיים הוו. טן תורה. מה טים טי שאינו יודע לשוט. בהם נבעל בהם כך דברי תורה כל טי שאינו יודע להגות בהם נבעל. מה טים נטচין בכל מקומות אף דברי תורה נטבין בכל מקומות. מה טים תורה לעולם אף דברי תורה תורה לעולם. מה טים נשטרם בפחות שכבים אף דברי תורה אין נשטרין אלא בנוף שפל. מה טים אין הנдол בוש לומר לקטן. תן לי לשתחה. אף דברי תורה יש רב שומע טן התלמיד. יש נdal שומע טעם טן הקטן ואין בו ש. מה דנים שבים פותחים את פיהם לקבל טיפת הטער שיוודת. טן השיטים. כך דברי תורה תלמיד. חכם שומע פדריש או הנדה מצית אונו לשטוע. תול. בטל אטרתי. מה הטל כל העולם. שטחים בו כך דברי תורה שטחה לעולם. בשערירים עלי דשה. מה שעיריים הללו יזרדין על העשבים. וטעלין אורטם ומנדלים אותם כך דברי תורה מנדلين אותה וטעלין. אותו יותר טן הכל. דכתיב (מל' ז') סלפה ותרומטך תכבד כי תחבקנה. וכרביבים עלי עשב. מה הרבהים יזרדין על העשבים וטענין אותם ומפנקין אותם כך דברי תורה. מעדרנות. וטפנקות אותה. דכתיב (פס') תחן לראשך לoit חן. ואומר (פס' ח') כי לoit חן הם לראשך.

לען. ככלו. ה' מל' סטו מזון. וכטום מקרובן: (ו) ובימי יהושע הם העידו בעצם. סינו סינו מזון זטן זטן. וכט' נטפנין נטהחלם נטרכטם: (ט) יטאו הארץ שניתה מדתה. חס וטפנע טלאן: (ט) בטן הרעיפו קמ' ט'

פְּסִיכָתָא זֶוּתָרָתָא פְּרַשָּׁת הָאוֹזִינָה

יعرف כטטר לключи. שההא תורה משבעת את התלמידים^ב. כמו שחייב יודד בשופע יכול זה עורפם בעניין שנאמר (דנ'יס כה) וערפו שם את הענלה בנהל תיל תול בטל אמרתי. בנות ולא בזעף. וכן היה רבי פאי אומר אם למדת תורה לשמה תול בטל ואם לאו יعرف כטטר ואין עירפה אלא חרינה. ד"א יعرف כטטר לключи. תחלה תהא תורהך קשה عليك כטטר (^ג) ולבסוף תול בנותה. ד"א יعرف כטטר לключи מה טטר. וזה יורד על האילנות נתן (^ה) טעם לכל אחד ואחד מהן לפיו טה שהוא. כך. התורה יש שמחבת ויש שעשה אותם חסידים. ד"א יعرف כטטר לключи כמו שהuid בהם את השיטים. ואת הארץ. כך העיד בהם ארבע רוחות העולם. יعرف כטטר לключи. (^ו) זו רוח מערבית שבאה טרפו של עולם שכולה ברכה^ז; תול בטל אמרתי זו (^ז) רוח צפוןית שטולת את החוב. כערייט עלי דשא^ז; זו רוח טורחת שטחה את העולם כעיר. וכרכיבים עלי עשב^ז; זו רוח דרוםית שהיא טרבת את העולם (^ט) כרביב: פס^ז. כי שם ה' אקרא. מלבד שלא רציה משה להזכיר שמו של הקב"ה. (^ט) אלא לאחר כ"א. דבריהם (פ"א) אחרות שלהם (פ"א) אחרות כנגד פרשת ויהי בנטוע הארון שהוא פ"ה אחרות. (^ט) אמר משה רבינו טלאבי השרת אין מזכירין שמו של הקב"ה לאחר שלשה (תיבות) שנאמר (ימ"ה ז) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות: רii להיות פחות משבעה בטלאבי השרת (^ט). טיבן א"ר שטعون בן יהואי לא יאמר אדם לה' עליה לה' חטא את אלא קרבן לה' ז טיבן שלא יהא אדם רשאי להזכיר שמו של הקב"ה על חנים: פס^ז. כי שם ה' אקרא. אמר להן משה לישראל אני אפטר תחלות ה' ואגיד בשבתו אתם חבו גודל לאלהינו על נדולותיך ונוראותיו שלא ירדו אבותינו למצרים אלא בשל שיעשה להם הקב"ה נשים כדי שייתנו שמו בשלום. (^ט) וכן הוא אומר (סמות פ) וחאלם בעבר זאת העמדייך. ואומר (ימ"ט ז) כי שטענו את אשר חביבש ה': ונשטו ריטם לבבון לך נאדר חבו נחיל לאלהינו ואומר (ימ"ט ט) ויברכו שם כבודך: פס^ז. הצד תמים פלו. שצייר את עולמו בתחלה בעניין (גמלית נ) וייצר ה' אלדים את האדם. תמים פלו. פעלתו שלימה. כל בא העלים אינם יכולים לוטר אילו הייתה בראיי בן היה טוב. אילו הייתה טהרה טהלה בראש היהי נאה אלא כל שעשה הקב"ה עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע. כי כל דרכיו משפט. אבל הוא במשפט הכל הוא עשה בתקופה להיות יושב במשפט על כל אחד ואחד נתן לו את הראיי

באור הרא"ס
שיטים ממעל. אכן סלאט כמו הכל יערוף כמקל נקי שיאל כמפל נקי: (ו) ולבסוף חאל פלפל
בנטם כ"ל: (ז) טעם לכabhängig מהן ובו. נגען לפי מה שטה בדעת לפי מה שגום כ"ס כפלי. נטפל
כל-מי טילות פטמס מחולקים כך דרכי תולס: (ח) זו רוח ספרדית. (ט' כ"כ) טה מפלש אל
עולם רמי פי' מפגנ קרי חטור לדתיכ לאול וקדס אכתיכ: (י) רוח צפונית. טמולט פה חזב דכתיב
(ט' ז' ל"ז) מגען אסנ יהטה: (ז) כרביב: ומגדלת עגניות כ"ל: (טו) אלא גאנל כ"ל דנור טפס פ"ס
מוחיות כנד פלטן: ויהי נסוט הילון כ"ל וסיט מן האיזנו עד ס' מקלט יש כ"ל טינות ופ"ס מהויות:
(טו) אמר טשה: ובו. נחל טב קדשות בעמל קדושים וכו'. כ"ל וכ"ט כפלי די נסיות
פמאן מ' מליחי סאלם: פ' כי מטה סוציאר טפס להג כ"ל טינות ח' פטמים ג' טס כ"ל לי' פטחים
טמוץ במלח ג' פטמים קוז. וכט כ"ל פקעט ט' (חולין זה): מכינין יאלל לטני סקאנ'ז יוסר מליחי
סאלט סייראל מזידין להט טפס להג טהי קיטט טנאלט יטראל ס' וט'. ומלהי כטלהט להג ג'
טינוט קק"ק ומס טודלי ג' כלו ק"ט פ"ס טברנס טקומות. ווועס כי נחמתה דבליס הילט פטחים
לעט טיך. נספל נקודות ותיירות. הולס לדידי נעט קעס כלל כי נחמתה נגי תפיס יאלל חנינין זמאלידין
טפס להג טהי טינות. גס גמאס גופל ס', ולחמןן. טכטיל ס' טפטיס להט החלטת גרי. טחהיל. נספס
נרטזוס. לך נאלה לנגי טיעס טמבה למאל טירט הלויז. ואגה נגי. מליחי מעלה טפס דקליס גבליס לה
טירט גס נזון טפנס רק נזון טיעס כמו גס נחולין ג' כחות מליחי בטלהט הומלייס טיעס וט'. וככמ
שרטט טלזינו סול צילס טמבע הומה פ"ז קלמל ממי למד מס' ממה"ז טולין זמאלידין להט טפס. (כ'ינו
טפח טיעס) רק להג ג' טינות ומס טהר. מהל כ"ל טינות ומה טפס סלאן די טהיטה נפלהט מוי'
טמלס ס'. דע כי מסאל טנעה קדושים כו' ציין נסאל"ה ס' י"מ וכן נמדכא חכליים מזמורל ז' ג' כי טניעי
קדושים כו'. וכל טפק יש ט פוד גשל ליוודיס. להל כתני זהט מגהטי לאגלאן מאל'ל מפלאג נדרוש
הלויס נעלס. נילג ג' נמליג כו' נסלייש החהיליס: (ז) מבאן אמר רשבי. (ג' ליס י') וטבנעם דילמל
טפל ג' ולא יטאג קרבן וטפיק ט' גט נטלאס: (ט' יס) וכיה"א זאלס וכ'ו. וטיפט דקען וטמן טאל טמי^{טאל}
טכל

פמ'יקתא פרשת האזינו זומרתא ט

לו. אל אמונה. (יט) לא ברא הקדוש ברוך הוא העולם אלא על האמת. ואין על. פניד שלא ברא הקב"ה את האדם. אלא להיות צדיק. דכתיב (קפלט ז) לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלים את האדם ישר ונוי. צדיק וישראל הוא. שהוא נודג עם באי העולם בישאות. ד"א הצור תמים פועלו. פועלתו שלימה אין אדם יכול לומר טה ראה הקב"ה לשטופ דור המבול. לבכל דור הפלגה. להפוך את סדום. לבכל קרת ועדתו. כי כל דרכיו טופט. שישב עליהם בדין ונתן לכל אחד ואחד כראוי לו. אל אמונה אין נובה אלא בדין ואמונה. (כ) ואין על. נובה את שלו באחרונה. צדיק וישראל הוא. דכתיב (מקלט י) כי צדיק יצדוק אהב. ד"א הצור תמים פועלו. פורענותן של תמים פועלו פועלות כל באי העולם שלימה לפניו. שכון של צדיקים. ופורענותן של רשעים. הצדיקים שכון שטור שנאמר (פס כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. והרשעים שטור עונשן שנאמר (לכדים לג) הלא הוא. כתום עמדו חתום בעולם אמונה מני. הכתוב שכשם שהוא נתן לצדיק גמור שכור מצוה קלה שעשה בעולם הזה לעולם הבא כך הוא נתן לרשות. ואין על. כשם שהוא פורע טן הרשות שעשה עבירה קלה שהוא עשה בעזה לעזה בכך הוא פורע מן הצדיק טן העבירה שעשה בעזה ובשעת פטירתו של אדם צדיק עליו את הדין ואומר יפה רנתוני שנאמר (מקלט יט) למן הצדיק בדרכך תוכה בשפטך:

פס. (כט) שחת לו. ישראל שנאמר (טומט י) שחתך ישראל כי כי בעוזך. (כט) כל סקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה ועוז. לא בניו. לא נהנו מנגנים בנימ שושמעין טור אביהם. אלא אוחבים טומם דברים שהם טומם בעין שנאמר (סמות לג) לשטיצה בקמייהם. דור עקש ופת hollow. עקמנים אתם אין אתם מתכוונים אלא באור. טשל לעצם טעוקם נתנו לאומן שיכוונו נתנו בטכוון ולא נתיעדר הכהו במעזך ולא נתיעדר עשווה קליפין והשליכו לאור כך אמר טsha לישראל פת hollowים אתם אין אתם שתכוונים אלא באור. (כ) וכן הוא אומר (ימזקל כט) ונתינך ביד אנשי בוערים. ואומר (זכריה יי) והבאתי את השלישית באש וגוי:

פס. הלה' תנמלו זאת. אי עניים למי אתם נומלים זאת למי שאמר והיה העולם לטה שעשה עצם נכדים. (כ) עם נבל. ולא הבין כמה נברות במה נוראות נעשו לו. ולא חכם. על העתידות לייעשות להם בהננסם הארץ. וכן הוא אומר (זכייה ה) ישראל לא יידע: על העברות. (כט) עמי לא התבונן. על העתידות. ד"א מפני מה עם נבל ולא חכם בתורה (כו) בדכתיב (לוי ג) ימותו ולא בחכמה. הלא הוא אביך קנד. הוא אביך הוא. קנד לו. לעם שנאמר (מקלט קלט) כי יעקב חבר לו יהיה ישראל לסגולתו. הוא עשה ויכונן. (כ) רבי טair אומר ברכא דכולא ביה. טלאיה ספננה. כהנעה ספננה. לויה ספננה. כופריה ספננה. שנאמר (זכייה י) פטנו פנה טמננו יתד. הוא עשה ויכונן. הוא שטורן בעניין שנאמר (קפלט כ) כי נובה מעל נבואה שוטר. רבי יהודה אומר הוא עשה כוין כוין שאם יפתח אחד מהם או יסתם אחד מהם

— באור-הרב א"ס —

כל קלחן: (יט) לא ברא הקב"ה וכמו אלא על האמת. יונן טפ"י מלמנס זל חיל"ח הכל נכל פקג"ס חמוץ טן כטקל טל גרלו מלך ג"ט נודין מהן מלן: (כ) ואין על. נובה שלו באחרונה: פינוי. פ███ געל-קיס. וקסום לנטפים כל גההוינה. געט"ג: (כט) שחת לו. ישראל זבו. מפרק טחת לו. פינוי. ישלהל שחתו. געטן. כמו הטע. שחתך ישלהל חנעם. געטמך: (כט) כל סקום שנאמר. טחה נלהלן סימיס היליל. פינקלט ב"י (Bie) כיזוט נככל. כתמייטל-הניט ווס שחת. יברחן כי כ"י בערך: ענדו לאילן ג"ז: (כט) ובה"א ונתריך ביר אנשי בוערים. מפרק גונדרס לאון. כופר צמ"ט: (כט) עם נבל ולא הבין. זוכט נבל טעכט וכן פרט"י: (כט) עמי לא התבונן על העתידות. כי טורט ננון קול סמגין לנכ' מהן דנכל. פיטט מה טעתיד נסיבות: (כו) בדכתיב ימוחו וכו'. רישט דקרו קלו נספ' יתרס נס. ימוחו ולט. נחלהס ומפרט כל' טי. פְּלִגָּנָן. טכגד' נכגד' נספ' מתקוטס יטלוונס להל נס על. טולר געל' מיחס והוא טכל. וטכל ט' וכו'. ט' כ' יטחו ולט. נחלהס. וכן סכל מהמת טס טס. נכל טס. ולט חכס כי חכמת מה נס: (כו) רם"א ברכא דכולא ביה. (טולין ג"ז) זורע ויכונן כמו

פסקיתא - בראשת האזינו - זוטרתא

אי. אפשר לך להתקיים אפילו שעה אחת. רבי שמעון בן בתריה היה דורש הוא עשר ויכולת השיבך על בכיסיך הלויטך ביתך. מצרים וביזות חיים וביזות שבעה עממים. (כט) ונתן לך טה שנשבע לך: פס'. זכור ימות עולם אמר להם זכרו מה שעשיתם פס'. זכור ימות עולם אמר להם זכרו מה שעשיתם לדורות הראשונים מה שעשיתם פס'. זכור ימות עולם אמר להם זכרו מה שעשיתם לאנשי דור הפלגה ולאנשי סדום ועמורה. בין שנות דור ודור שאין לך דור שאין בו כדור המבול ואנשי סדום ועמורה אלא שכל אחד ואחד נידון כמי מעשיהם. שאל אביך וינדרך. (כט) אלו הנביאים בענין שנאמר (מלכים ב ג) ואלישע ראהו והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיהם זקניך ויאטרו לך. אלו זקנים בענין שנאמר (גמラン יט) אפסה לי שביעים איש מוקני ישראל. דבר אחד זכור ימות עולם אמר להם כל זמן שהקב"ה טביה עליכם יstorין בעולם הזה. (ט) תזכר בטה טובות ונחמות עתיד ליתן לכם לעתיד לבוא. שאל אביך וינדרך. בטה שנית לך מטה סיני. זקניך ויאטרו לך. بما שקיבלו זקנים טהר סיני שנאמר (סמות כה) ואל משה אמר אלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהו ושביעים מוקני ישראל: פס'. בהנהל עליון נויים. כשהנהיל הקב"ה לאומות העולם פירש כל תחום אומה ואומה כדי שלא יהו טורבכין בהם. בני מגוג למוגג. בני גמר לגמר. בני טדי לטדי. בני טובל להובל. יצב נבולות עטבים. ר' אלעזר בןו של ר' יוסי הנילוי אומר הרי הוא אומר (פס"ט) שישים הטע סלכות ושמנים פילנשימים הרי ק"ט ואבותינו לא ירדו למסרים אלא בשביעים נפש. ובaan נבולות עטבים למספר בני ישראל זכו עתים (ט) ליטול שני תחומיין. למספר בני ישראל: פס'. כי חלקה עטו. כיון שהתחילה הדורות להיות פרים ורבים לא מצא בהם כאברם אבינו ואעפ"כ יצא מטנו ישמעאל וככל בני. קטורה היו רעים מן הראשונים. בא יצחק. ויצא מטנו עשו ובכל אלופי. אדום חזרו להיות רעים מן הראשונים עד שבא יעקב והוליד טטה שלימה מיד הקב"ה הביר את חלקו שנאמר כי חלקה עטו וגנו. ואומר (ירמיה ז). לא כאליה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא. וישראל חבל נחלתו. חבל וה גורל. ובה"א (מקל"ט) חבלים נפלו לו. בנסיבות חבל זה חוט המשולש וזה (ט) יעקב שהיה שלישי לאבות. ועליו הכתוב אומר (קהלת ז) והחוט המשולש לא בטירה ינתק: פס'. יסצאהו בארץ מדבר. אלו ישראל שנאמר (הומע ג) אני ידעתיך במדבר וגנו. ואומר (פס ט) בענבים במדבר מצאתי לישראלי. ובתוחו ייל ישיטון. במקומ הצרות ובמקומות גדרדי. חיות והאותות. (ט) יסובבנהו. לפניו הר סיני שנאמר (סמות יט) יותיצבו. בחתית ההר. (ט) יבוננהו. בעשר הדברות. יצרנהו באישון עינו. שלא להזיק לא מן הקולות ולא מן הלפידים. ד"א (ט) יסצאהו. וכן (גמラン יט) ומצא להם. הספיק להם מזונותם בארץ מדבר. ובתוחו ייל ישיטון. במקום נחש שרף ועקרב. האאר עליה והמן יורדים עינויים. אותן. שנא' יסובבנהו (ט) יבוננהו נתן בהם בינה יתרה. יצרנהו באישון עינו: שנא' (קהלת ט) כי טלאכיו יצוה לך לשמרה בכל דרכיך: פס'. בקשר עיר קנו. כדרך שאין הנשר הזה. בא על קנו בכתה אחת אלא מפסע

ב א ו ר ה ר א ס
 כמו זה. וכך ניכר לנו כי נקיים נקודות מוקדמות (לט'') : (כמ) ונחנן לר' מה שמשבב ערך ; וכונראך מה שפנוי חך כ"פ כספי. ופיינו פלאוטינך על כי"ך, גלען יטלול : (כמ) אלו הנביים. פנקלוחיס חנוי כדרמיים : (ג) תזכרו בטה טובות ונחמות. דריש זה מסימול דקלע ניטו, טה דוד ודור קומי של ימי המשיח, טיקנו לו פרנה, טונות וIALIZED : (ה) ליטול שני תחותמין. סיינו טני חלקיים לי טני, פטעמים פ', כס. ק"מ : (ג) יעקב שהיה שלישי לאבות. עין כספי כאנולן חנרכס מכון חומל ולח. נגרט יולד כאנולן ילהק מסו חומל, טוניס הטעים, מן כלול כאנולן יעקב מה הווע חומל וטהום המטולע לו. נמלחה ינתק : (ג) יסובבנהו לטני כל כספי טנוול וונכלת לח כעס מניג, כז"ע : (ה) יבוננהו בעשרות הדברות. כי. נינה כווע טמגין דנער מטוך דנער וכן כי. דנרות נכלן דו' כל שחורה כווע. עיין כספי כטסיס האינוכו, יוועל, טז' יטלול יודען כמה הלאות ומלאות וק"ז. ונ"ט. יט בו טכל נכלן נימא : (ג) ימצאו. בגור ומצוא להם. דוועט ימיהו. יפלנסטו. ועיין נתרנו. סיפק גראיסון : (ג) יבוננו. נתן בהם בינה יהירה. כי פ' הילט אמר גיטן לפס ניגר יחויב וזה מלמלס לו נתנה טרש.

תולע מלהם נמלטו במנן. וכ"כ (נחות מ"מ). ולומן בטוב נחת לאבבילים ומנקו לו מנעת מהיפס (הו"ג נאש הנעס"ט) : (לו) אלא מ"ר רוחות . טילמר כי מסייח נטה . וארת משערת לנו . כסיטע מכל פלון קרי ד"ר רוחות . ופסוק (חבקוק ה') הטה מתיין יזכה כוח רוח רכיעית : (לח) שלא יפלטו עלייכס. קרי הכניעיס כמיין טילמר . ומיין יויה וטב מלכות פלס עומד לנדי וכו' . ובר יון וכו' כז"ג . וטוחבר טקייס לפסוק וטין להחל כי חס מיכאל טרכס . לה בדנבי טרמפני טכתנ ס' . נבד ינחנו . כי חיין ליטרעלן : טר ומושל מכל ג' נבלקיס פיעו פמלחcis טינחנו לו שיעוז לוד גלהי ס' . נבלו כי כוח חלקו ומלחתו : זעיין ג"כ נחרקן היילכו לבגנ"ה זלה"ה : (לט) בעניין שנאמר והאלילים . בליל יהלום . קלה עט . הכניעיס טונדי כוכניש זונזלות ולה עט בט"ז עטמה : (ט) זותי גוש חלב . טאנגן מרוונס עיין (גינהות ס"ס) המטה מהנטש לודקיל טטלו לגוט חלט לקנות טמן ע"ס . גמלוכס : (מל) טעשה שאמה ר' יזרה לבנו בצפורין . טטלו טגיאי ר' יוסי וגוט נכוון כי ר' יוסי דר. גנסורי (סגדראין ל"ג) להר ר' יוסי נטפווי : (מג) בעניין ג' טטלה נקל גליהים ועאליס נקל רעי ומלה. להן לנכד מהיל . וכו' כז"ג : (טג) עט תלט קליס וחיילס . גני גסן הלו טטלת האנפיס וכו' כז"ג : (מד) חמאת בקר אלו הבניעים . חולין מפרש למלה בטה טפלס"י כוח סומן האקלט גולמפלת ע"ג התקלא גדים זולט הכניעיס כי פס . קלמוסיס טחיזקן גלען טרעלן כמו הסטומן ע"ג סהלב : (מכ) שי צדיקיות יארשים אותן . חולין לרע ענ"ג על טרעלן כה

פסקתא פרשת האזינו זוטרתא

לא טיפה נשותם אנו צריכין שנאמר (גילהות כ) ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני הארץ אמר להם הקב"ה הטובה שהשבועתי לכם בה אתם מכעיסים אותה ביה אני טורין מן העולם. שנאמר (פס ז) ויהי הנשム על הארץ. ויטח את כל היקום וכן אחת מוצאת בדור הפלגה שאמרו (פס יט) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשם נבנשה לנו שם פן נפוץ על פני כל הארץ לפיך אמר להם הקב"ה אני אפור אתכם ארבע פנות העולם שנאמר (פס) ויפצע ה' אותם. וכן אנשי סדום שנאמר (יוחלט ט) הנה זה היה עון סדום אחותך נאו שבעת לחם ושלות השקט היה לה ויד עני ואביוון לא החזיקה. וכתיב (פס) ותגבינה ותעשינה תועבה ואסיד אתך באשר ראייתך. וכן ישראל טרוב שלותם חטאו. דכטיב המאת בקר וחלב צאן. וכתיב וישמן ישורון ויבעת. וכח"א (לנvais ל) כי אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיהם זכת הלב ודבש ואכל ושבע ודן וננה אל אלהים אחרים : (מו) שמנת . . ביתי ירבעם . (ו) עבית . . ביתי אחאב . (ויח) כשית . . כל ימי יהוא . . שמהוב שעבית כסית . כיון ששtan טבנים נעשית כסלים טבחוין. וכן הוא אומר (חויג צו) כי בסה פניו בחלבו וייעש פיטה עלי כסל . ויטוש אלה עשו . . כמדתן טדי הקב"ה להם שנאמר (מלכים עט) ויטש משכן שלילה . . וינבל צור ישועתו . . ובנndo (ילמ"ד יד). אל תנאי למן שטך אל תנבל במא . . כבודך : פס . . בעניין שנאמר (מלכים ה טו) וגם את מעבה אטו . . ויטרה מנכירה אשר עשתה טפלצת ויכרות אפס . . את טפלצתה . . וישראל בנחל קדרון . . בתועבות יכעיסוהו . . וזה משכב זבור . . וכן הוא אומר (ויקלט כ) תועבה עשו : פס . . יובחו לשדים . . אמר הקב"ה אלו דברים שהם מטיבים להם היו עובדין היהתי אומר על אחת כמה וכמה . . שהן עובדין לשדים . . טה דרכו של שד כיון שנכנם באדם הוא כופה אותו על פניו . . אלהים לא ידועם . . מה שאין אחד טאות העולם יודע טה הוא . . אלא כשהוא רואה אותו אומר צלם יהודי הוא זה . . הרاء הוא דכטיב (ישע"ד) לטלכות האليل ופסילתם . . טירשלם ומשופרין . . מלמד שירושלים ושורון טפוקות (ימ) טופטין של עבדות כוכבים לכל האומות . . חדשים מקרוב באו . . בכל יום ויום היו מתחדשים עבדות כוכבים . . לא שערום אבותיכם אם יש בהן צורך פס . . צור ילך תשי . . (ג) הנחתם וכות אבותיכם שנאמר (ישע"ה) הביטו אל צור החולבם . . ותשכח אל טחולך . . שבחתם אמותיכם שנאמר (פס) ואל שרה החולבם . . ד"א צור ילך תשי . . אין צור אלא הקב"ה שנאמר הצור תמים פועלו . . ילך . . שהבייך . . בעולם . . בעניין שנאמר (מלחים ג) בטרם הרים יולדו ותחול אرض ותבל ומעולם ועד עולם אתה אל . . תשי . . בעניין (חויג לט) כי השה אלה חכמה . . ותשכח אל טחולך . . (ו) שעשאך טhilין . . מהילין שם תעלת אחת מהן . . על נבי חכרתה אין אפשר לך להיות :

פס . . וירא ה' וינאי . . וירא . . במעשיהם . . וינאי . . בטלחותם וכן הוא אומר (ליק"ג) . . וינאי בזעם אפו מלך וכחן . . מכעס בינוי ובנותיו . . אם כשהן מכעיסין נקראין בנים אם לא היו מכעיסין על אחת כמה וכמה שהוא נקיין בנים חביבין . . א"ר מאיר

(קוטט ט'). כעניכיס נמלכט מלהתי יסלהל : (מו) שמנת ביתי ירבעם . . טסום סי' חמילס לקלקלס . . טחמל וטהפייל נטני זאנ : (מו) עבית טימי אהאב . . (טגדין ק"ג) קלוח גנטס מהלוב חמוכות טעס ירגעט : (מל) בשית נל ימי יהוא . . דוטס כתית כמו כסית נסמן ר' (וכן פרכ"ז) . . וככוונת כי יסומ : כייכס מעטטי טנעל . . עוכדי פגען קלתיכן ויטמד יcum מהן . . סכעל מיטעל : (טט) כופכין של עיז : דטוףין כל טז' פיס נירוטלייס : (ג) ההחמת זכות אבותיכם . . דוטס מטי לטען טכמה כטו . . טיטי טוגה . . וכייט כנחותם וטכמה זכות מטטה ולמכות . . וויל קלי על כלנית ומוליך קלי . . על כלנית כדמיטיס : (ה) שעשאך טhilין כחילין . . פ"י כי לדס הולן הוה נלהט ווס כדרני ר' מהיל (להלוות פ"י מ"ג) מהן מהן רגלו מלמעלה פירע מהן כפומלה דנרי כ"ג טהין לדס טטהק לול מPsi כפומלה כי לדס חלון הוה . . וט"ז (פרק י"ה) נ"ה הומרים לדס חלון הוה . . כהנני אלה

טסיקתא זוטרתא זאשחת האזינו נח

פס". חם קגאוני בלא אל. אלו עבדות כוכבים שכינו על שם אלהים; בעפוני בהבליהם. (נ) זה הבבואה ואפילו הכל היוצא מן הקדרה. ואני אקניאם בלע עם. (ו) אלו בשרדים שנאמר בהם (יטיע נ) הן ארץ בשרדים זה העם לא היה? דיא (ו) אלו שחן באין טבריריה שהן טהליין ערומיין שאין לך בזוי טמי שהליך ערום. בני נבל אכעיכם; אלו הטענים שנאמר (תלאי י) אמר נבל בלבו אין אלהים ? נאצ' פטרא לע השחיתנו התעיבנו עלילה אין עושה טוב : פס' ל' כי אש קדחה באפי מლטד שהפורענות אינה יוצאה מלפני הקב"ה אלא באף בעין שנאמר (סס ימ) עליה עשן באפו. ותיקד עד שאול תחתית ? זו נינהם וכיה"א (יטיעיךיד) אך אל שאול תורדך ותאכל ארץ ויבולה אז ארץ ישראלך ותלהט טוסרי הרים; אלו הריו ירושלים שנא' (תלאי קכח) ירושלם הרים סביב לה ? (ו) ד"א ז' (טיעיךיד) אלו ארבע מלכיות שהיו נידונין בה : פס' אספה עלימו רעות. אטה הקב"ה אני מכנס כל פורענות שבועלם וטביאן עלייהם בכת אחות; דיא אספה עלימו רעות. מלתד שהיו כל הרעות מתאסתפות זאת אומרת אני באתי עליהם וזהת אופרת אני באה עליהם. אחר להם הקב"ה המתינו שככל אחת ואחת עתידה לעשות את שללה. חצי אבלה בהם אשר היו למשחית. בעין שנאמר (יחזקאל כ) בשלתי את חצי הרעים בהם אשר היו למשחית. ד"א חצי אבלה בהם (נ) חצי בLININ והם אינן בLININ. ובן הוא אופר (מלכינ). כי אני ה פס'. (ס) מוי רעב; שייהיו מזוזין וכושלכין באשפות טפניהם הרעב בעין שנא' (ילמי י)

פסקתא - סראשת האוינו זוטרתא

וזהם אשר הסה (סתנכאים) [נבראים] - להם יהיה טושלכים בחוצות ירושלים ספני
הרעב והחרב ואין סכבר להטמה הטמה נשיהם ובנותיהם ושפכתי עליהם את רעתם
ד"א מז רעב (ס) מלשון (לטילן) ואהונא אזה יתרא שהיו שטופין מן הרעב ולחותי
רשף תרגם אכילי עופ כטו (ליוכ' י). ובני (נשר) [רשף] יגביהו עופ. וכתב טריידי.
לפי דרכנו לסתנו שלט טי, שהשד נכנס בו (כל) שהוא טריידי (סג) והוא בריה מהלכת
בין החטה לצל. ושן בהמות אשלה בס. שתהא בהטתו נושבת (סג) והוא טעה ניטי
כטו הזאב וכטו העрова. וכטו שהיה טעה שהיו הרחלות נושבות ביהודה .. ד"א ושן
בהמות אשלה בס שיהא רואה את החרב רודפת אחורי בשוק והוא יכול לבРОוח
ספניה ולטולט. את נפשו מרעה וחדרי הבית נופלין עליון והוא מתחנה. עם חסת
זהלי עפר .. אלו ד' טליות (כל) שנאמר בהם (לטליים ח) נחש ועקרב וצמאנן שאיתן
פוטלה בעולם .. ד"א עם חסת זהלי עפר (כה). אלו הבינים שאין שלטונם אלא בעפר:
פס. מהו תשלח חרב ומחדרים אותה. טכאנ אטרו בשעת הדבר בסג הרגנל ובשעת
הרעב פור את הרגנל. מהו תשלח חרב על טעה שהיו עושים בחוצות בענין
שנאמר (ימין י) כי ספר עיריך היו אלהיך יהודה (סג) וספר בחוצות ירושלים
ומחדרים אותה. על מה שעשו בחדרים הרא הוא דכתיב (יחזקאל ח) הראית בן אדם
אשר זקנין ישראל עושים בחשך איש בחדרי טשכיתו. נס בחור נס בתולה. היה
אומר שאתם לפני הכהות והבתולות ולא חטא. ועבדו גם בחור נס בתולה יונק עם
פס. אטרתי אפאייהם. אptrתי באפי אליהם. אשבייתה טאנוש זכרם. שלא יהו
קאמ אבעולם אבל מה יעשה להם (טליס קו). לולי משה בחירו. (סס קכל) לולי ח'
ב' ח'. שהיה לנו. (ישעיה ח). לולי ה' הותיר לנו שריד :

פס' ב' לולי כעם אויב . אבר הכב"ה (ס') ט. נורם לי בעפן של האויבים ואין אנור אלא
בנום. בעניין שנאמר: (מל' ל') דברי אנור בן יקה המשא נאם הגבר לאיתיאל
לאיתיאל ואוכל : פן ייכרו. צריהם . בשעת צורתן של ישראל הי' אוטות העולם רואין
אותן ועושין עצמן. כאשר אין מקרים אותם . ובכן את טווצה בשעה שנברו אוטות
העולם. על ישראל נטרו והכיסו בכל מקום שיישראל בודחין שלא יהוו מניחין אותם .
בקשו לברוח למערב ולא הניחום שנאמר. (יט' כה) משא: בערב בעיר בערב תלינו
וינו'. בקשו לברוח לדרום ולא הניחום שנאמר. (טומ' ח') בה אפה ה' על שלשה פשעי
עה ועל ארבעה לא אשיבנו. על הנלוות שליטה להוניד לאדים . בקשו לברוח
לטורה ולא הניחום שנאמר (טס) על שלשה פשעי דמשק. ועל ארבעה לא אשיבנו על
דושם בחרכות הברזל את הנלעד . בקשו לברוח לצפון ולא הניחום דכתייב (טס) על
שלשה. פשעי. צר. ועל ארבעה לא אשיבנו. על הבנירים: נלוות. שליטה לאדים ולא זכרו
ברית אחיהם . אל אבל בישראל בשטחה אוטות העולם עושין אותם אחיהם . ובן עשו
אומר ליעקב (גלה' ג') אחי יהיה לך אשר לך . ובן חירם אמר לשלהמה (מלכים ה ט)
מה הערים האלה אשר נתן לי אחיו . פן יאמרו אוטות העולם ידנו רטה ולא ה' פעל :

באור הראם. פילוטו כי על קREL כמונן הצל מופיע כוּם קרנס התרנוט על מלטה מונט מזיה (וכן בכל מפלוי חמת'ת כטכל מילט מונט גראנס מזיה) ומונט קול קס קדק (פלשוות כליה) ומפרץ נ'כ בכל מזיה רעב מלצון מזיה. כיינו שבעג יפנו כלו קס לכל מוקס ומוקס ז' וע' מפייס פראט ישין מוגלאיס נחוגות טלהל וכו' כמה נטיקס זנטהיקס וכו' : (ס) בלשון ואחרונא אזה יתירה. ויביך פוי מזיה מלצון מזיה וכול לsson פריפט : (ס) שהוא מרירוי. בכיסי כני' בכוח מועל. ושי' כחכים ספסלי מלצון ווולד לילו על זקנו. וכול מוגעת : (ס) והיא בריה בהלבת בין הספה לצל. נמל פיט'ב. וכן נמדרכת תחליס כומול ז'. ועיין (כחחים קער'ה) : (ס) ותיא מעלה נימי. כיינו מלך הילכי כמו פזח וגערוד פשיכתן מכוכנת : (ס) שנאמר נכן מטע טנף ועלאב ומלון כער'ן. ולס' ד' כנד ד' מלכיות : (ס) אלו דרכנים. (ספסלי ג' אה' הלו בתכניות (קיינו האחותים) אלה סלטונס להלה נעל : (ס) ומספר חזנות ירושלים טמוץ מנחות לנחות : (ס) טי גרם לי כו'. בכוגה מי גרש לי סלט הגדה היוטס. כפען כל היהוניים כמו שמקיים

נֵט פסיקתא פרשות דאינו זומרתא נט

אנחנו פרענו להם מעצטנו ולא (ה) פעל כל זאת. ובן השוטים אומרים (טומס) הללו

פם... כי נוי אבד עצות הטה. אמר הקב"ה איבר ישראל עזה טובה שניתן להם מדר שנייד זואין עזה אלא תורה שנאמר (פסל י) ל עזה ותושיה. ואין בהם התבוננה. אין בהם דעת להסתכל ולומר אם אשׁר היה אחד מטנו רודף אלוף מאומות העולם ושניהם: מניטין רבבה אבל עבשו אחד-בן האומות רודף מטנו אלוף (כ) ורבי אחנתייה דורשו כלפי הבנענים (ס) ונראין דברי רבי (יהושע) שדרשו כלפי ישראל: 'פם' ז לו: חבלמו ישכilio זאת. אין זו זאת אלא תורה שנאמר (הבליס ז) זו זאת התורה אשר נשפט משה לפני בני ישראל. יבינו לאחריתם. אמר הקב"ה (ס) אלו המתנות שעזה אחת בשירד טשה מהר סיני לא שלטה בהם כל אותה ולשון שנאמר (תכליס ס) זלו עמי שומע לי ישראל ברכיו יהלכו במעט אויביהם אבניע ועל

אט' אברם ברית לאטר. אם לא כי צורם מכרם וזה הסניורם. מלמד שהקב"ה מכרם ניהנים וזה הסניירם. שהקב"ה הסכימים על ידו שנאמר (בילקוט טו) ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאטר. אם לא כי צורם מכרם וזה הסניורם. מכרם שהקב"ה מכרם

פם'. כי לא כצורנו צורם ואוייבינו פליליים. אטרו ישראל לפני הקב"ה רבונו של
ב"א עולם לא כתוקף שאתה בא עליינו את מביא על אחרים כשאתה מביא עליינו
תוקף אנו נוהגים עטיהם במדת רחמים אבל הם לא היו מרחמים עליינו ואוייבינו פליליים.
אטרו ישראל רבונו של עולם כתבת בתורתך (מגדל לך) והוא לא אויב לו ולא מבקש
בז רעתו. לא אויב לו ייעידנו ולא מבקש רעתו ידיננו. ותנה אויבינו פליליים:
פם'. כי מנפנ' סדום גנים. (על) רבי דורשו בפלוי ישראל. אמר הקדוש ברוך הוא (ימין כ)
ואנבי נתעתייך שורק כולה זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי הגפן נכרייה. (עכ) כי
מנפנ' סדום גנים. של עפורה שנאטר ומשדמות עטורה. ענברתו ענבי רוש. בניו
של אדם הראשון אתם: שלא נצטווה אלא על מצוה אחת ובשעה קלה עבר עליה
ונרמו לו טיטה ולדורותיו אשכבות מזרות אלמו. (עג) אלו הנדולים שבכם בעניין
מי אמר (מירב) אמי אישירול לארכול ברכוב איזה ומי

פס' ז. הפתת תנינים יינס ז' אטר הקב"ה ז' (ז) הכהרים שבחים ותלמידי הכתים שבחים חמתם קשה כתנינים. (וירוש) [וראש] פתנים אבור. (ח) שונים שבכם אבורים פתן זה כפטן הזה שטיריתן כנוסה בתוכה טעהן כנהש;

פסקתא זוטרתא פרשת האזינו

ומלחמתה ואומר (ישע' ככ) ועשה ה' צבאות לכל העמים בהר הזה. חתום באוצרותי מה זה חתום ואין חסר כלום (עו) כך לא אלו נטלו משליהם ולא אלו נטלו משליהם שנאמר (תהלים לג) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחויסים בך וגוי . וכן בראשיעם הוא אופר הלא הוא בטעם עמי חתום באוצרותי .

... נברשת ב' [אלתינו] ובמבחן היבלו.

פם'. כי ידין ה' עמו. (יב) ידין עתים על שעש' בעמו. שנאמר (זכור י): אשר אני קצפת' מעת זהה ערו לרעה. ואומר (ימין י) כי אעשה כלת בכל הנויים. ועל עבדיו יתנחים. אלו ישראל שלקחות סטודרים להיות לי לעבדים. וכבר משלו בם אומות העולם. יתנחים. אלו תנחותין. כי יראה כי אולת יד. ראה שהלכו בגולה... דבר אחר כי יראה. יראה שכלה פרותה סידם. (ג) דבר אחר כי יראה בעני' שנא' (דילוג יב) וככלות נפץ [יד] עם קדש תבלינה כל אלה. ואעם עצור ועוזב. בעני' שנ' (מלליס ג יד) כי ראה ה' את עני' ישראל. (פ) מורה (אותם) ואעם עצור ואפס עוזב ואין עוזר לישראל. ואומר (ישעיה יט) וירא כי אין איש וישתומם כי אין טפניע ותושע לו ורונו וצדקהו היא ספתחו:

פס'. ואמר איה אליהם רבי יהודה דורש בלבוי ישראל עתידין הם ישראל לומר אין
הם אלהיהם של אומות העולם (פנ) שהיו מקניתין את ישראל צור חסיו בו
שלא היו מניחין את ישראל לשקט אלא היו אומרים להם עוזבו תורתכם ותחברו
לנו וכן הוא אומר (ס. ה.) וכי יאמרו אליכם דרשו אל האבות ואל הירעונים
המצפכנים והטהנים (פנ) וישראל אומרים להם (פנ) הללו עם אל אלהי ירושם בעד

פָּסֶן. אֲשֶׁר חָלַב זְבַחִיכוּ יְאַכְלוּ. אֲלֹו הַנּוֹן זְבַחֵיכֶם בָּתִים. יִשְׁתַּוּ יִין נְסִיכֶם. אֲלֹו נְפָכִי עֲבוֹדָה זָרָה. יִקְרְבוּ וַיַּעֲזְרוּכֶם. שְׁעִתִּידֵין כָּל אֹמּוֹת הָעוֹלָם לֹוֶר (יִכְמַחַת) אֶךָ שְׁקָר נְחַלּוּ אֶבְתָּינוּ הַבָּל וְאַיִן, בָּם מְפֻעַּל הַיְעָשָׂה. לוֹ אֶדְם אֱלֹהִים. וְהַטָּה לֹא אֱלֹהִים לְבָנָה הַנְּנִי כּוֹדִיעָם וְנוּ:

פם'. ראו עתה כי אני אני הוא. אני ראשון ואני אחרון. אני הוא שהוציאתי אתכם במצרים. אני הוא שפיורתכם אחים בין האומות. אני שעתיד לקבציכם. ואין אלהים עטורי. יהיד בעולמו שליטו. בטעשו ואין לו שני כטו שאומות העולם אומרים שיש חבר. ואין אלהים עטדי. הרי תשובה לאומות. אני אמיתי ואחיה מהצתי וננו. מה מחייצה ורפואה באחד אף מיתה והיות באחד. טיבן תשובה לאומר אין תהית הטעים מן התורה. ואין טידי מציל. (פ) אין אברהם מציל את ישמעאל ואין יצחק מציל את עשו ביום הדין. שנאמר (תכליס מפ) אח לא פדה יפדה איש לא יתן לאלהים כפרה ויקר פדיון נפשם וחדרל לעולם. יקרה היא לכל בני העולם שטשעה שהן חותמאות (פכ) אין להם תשלוטין : י' י' ז' ז' ז' ז'

(פ"ו) ב"ה ו"ב' . ס"י לי יפלג עלין נ"מ נכלו ל"כ פ"ז ה"ס נכס וכן נ"ז כרכישים : (ע"ז) אחר פ"קנ"ט מי נ"מ עתיד ליפלע לירוכלים כ"ל ; ורוכס לי נקס וקס חני בעמ"י חסלאס : (ע"ח) בזטן שיביא הקב"ה על שבטים . דוכס לגעת המוט לנ"ס קלי על כ"גנ"יכס סיינו בעת פיתומעטו לנ"ס ויפקוד שונס לו ינוח כקנ"כ ליטטן על טכלה : (ע"ט) ירין עטיסים וכו' . כי כ"ל דרכך ל' יודה דוכס פגסוק כ"ס יטלה ורוכס ידין עטו ידו : עמיס מה בעזנו גטמו : (ס) ד"א כי יראה וכו' . ס"י פיחילכו יון גנולא : (ס"ה) מורה מלהוד כ"ל וסיטה דקלה וחבש מעוץ ועו"ג כמו קלה דסכה : (ע"ג) שהו"ז פקניטיזו ורכ' . ס"י . ב"הו"מota כי מקראי לסת יפלג לטנדע ענורק תוכזיס : (פ"ג) וישראל או"רים לרם בו' . כ"ס"ז . נ"ע"ה סמל סהמלו נ"יוות כמות לדרכו לרכי שחייס מן . סמתייס סיינו ה"ע"ז טחובן כמת : (פ"ד) אין אברם מציל . (טכדרין ק"ד) הכל מזכתה נ"מ וליין נ"מ מזכתה הכל : (פ"ה) אין להם תשוריין .

פסקתא זטראתא זפרשת הארץ פס

פס'. כי אשה אל שטמים ידי, בוא וראה שהקב"ה ברא את עולמו במאמר (טו) ודורשעים גורמים לישבע שנאמר (כי אשה אל שטמים ידי) ואין נשיאה אלא שבועה, שנאמר (יתקمل כ) ואשה ידי לזרע בית יעקב . ואmortתי חי אני לעולם . מדה בשך זdem (ט) אם איןנו נובה (אפטיאת) [אפטוקי] שלו טן החיים איןנו נובה לעולם אלא הקב"ה אם איןנו נובה טנ החיים נובה טן המותים. אם איןנו נובה בעולם הזה נובה לעולם הבא, וכך נאמר חי אני לעולם. אשרין לך צריים שאין שכון נפתחת. אויל רשותים פס' לא (ז) פירש: אין נמולם נשכח: (ז) פירש מישר: וזה פס'. אם שנותי ברק חרבני. מלמד שהפורענות יוצאה מפני הקב"ה ברק קלחה. (ז) שאם עושין תשובה מחוירה. בטהרת שנאמר אם שנותי ברק חרבני. ותאזו במשפט ידי. (טח) שאין מדת הדין חורות ריקם. אשיב נקם לצרי. (טט) אלו צורדי יהודה (ישראל). למשנאי אשלים. אלו הטענים שעובדים עובדי כוכבים שני' (מלים קלט) הלא משנאנך ה' אשנא וגנו'. ובתיב (טט) תכליות שנאה שנאות לאויבים היו לי. שהם פס'. אשכיר חצי מדם. וכי החצים משתברין אלא הריני משכיר את החיות ואת העופות טפה: שחצי עושות. וחרבי תאכל בשר. וכי החרב תאכל בשר. אלא אמר הקב"ה הריני מאכיל את ההיות. ואת העופות טפה שחרבי עושה בעניין שנאמר (חזקאל לט) אתה בן אדם אמור לצפור. כל כנף עד ואכלתם בשר. ושתיTEM דם. ואמר (טט) בשר גברים תאכלו עד. ואכלתם להם לשבעה. ושתיTEM דם לשברוזן. מובה כי אשר יבוחטי לכם. זבל הפרשה. מדם חלול ושביה. טפה שעשו בחלי עמי בעניין שנאמר (ימין ח) ואבכה יומם ולילה את חלי באת עמי. ושביה. טפה שעשו בשבי עמי שנא' (ישע' י) הי. שוכבים לשוביהם ורדיו בנונשיהם. מראש פרעות אויב. מלמד שאויבי ישראל כלם תלויים בפרעה. ראש האויבים. דבר אחר מראש פרעות אויב. כשהקדוש ברוך הוא (ז) פורע טן הבוגנים מביא. עליהם פורענותם ופורענותם אבותם: (ז) פס' ז רצינו גויים עמו. עתידין אמות העולם ליתן שבח לבורא. הכל על גלותם של ישראל. כי דם עבדיו יקום ונקם. שתי נקיות למטה. נקם על הדם נקם על החמס שנאמר (וונדיח) טחמס אחיך יעקב. תכסך. בושה ונכורת לעולם. ואמרה (ז) קבצתיהם את כל הגויים (ז) ודורותיהם אל עטק יהופט וגנו' (עד) אשר שפכו דם. נקיא

פסקתא · פרשת האזינו · זוטרתא

בָּאֹרֶה רַא אַסְטֵן
כני ירושה (סינו כניזות. שטטו) הפל טבבו. לש נקי נחלאס ונקיתו למס. כו' כ"ל : (זב) שיטפונות דמס היא כפרתך. (סינדרין מ"ז.) כיוון למקבלי קרייט לאו עבדיך : (זג) הוא הוציא בן יון סוח יטש כ"ל . וכיינו כי ככר קלהו מטה לבוע יטש וлемה כתוב כלו. לבוע להמל בלח' גאנחס חף טונטס פלנס. כמו טיב מקודס בעת. טהיטה תלמידו בל מטה . וכ"ק בחדיח' כבפלין. (זד) אמר להם צריבין ובנו. נכלן פלטן מתיקן ק"ז וצבאי מזונט . וסנלו' טניש זמיהלו וח"ל זליך אני להזיך פונס לאס (טנחים למוד לפני) בטקיינו בתולש מהלי . ה' הגס גרכין. לטחיק טונס לגאניס טיקיימן. חז' הגונה מהליקס . מסה גדול. כוה ומלחו לה כלו מהרים וקיימוכו לא טיגס הולחו טוה הנו ערכו"כ עכ"ל : (זג) בשלשה מקומות הוא אומר בעצם היוז הזה. כ"ה ג"כ גטלי. ועיין ג"כ פ' מ"ז נעס כסוס פוז. גינען חניכס הילג' נא מלון בסהרבן וכו' האל. רקג'ה היילן מל אונלאס גאנלאס. כי' דוינו גומלייס חילן סייט' גומלייס.

וּמְגֻנִים וּעוֹשִׁין עַתָּה מִלְחָמָה לְכֵךְ אֶתְרַ הַקְבִּ"הּ הַרְיֵנִי מְזֻצִּים בְּחַצִּי הַיּוֹם וְכֵל מִשְׁעִישׁ בַּיּוֹד כְּחַ לְמִתְחֹות יִבּוֹא וַיַּטְחָה שָׁנָאָמֵר (טט) בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה הַזְּאוֹתִי אֶת צְבָאותיכם מְאַרְצֵיכֶם ? וְכַאֲזֶן נְאָמֵר בְּמִשְׁה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה אָמֵר הַקְבִּ"הּ אָמַן אָנִי מְכַנֵּיכֶן לְמִשְׁה בְּמִטְעָרָה בְּלִילָה עֲבֹשׂ יְהוָה יִשְׂרָאֵל אָוֹמְרִים אָמַן הַיִנְנוּ יְדַעַּן לֹא הַיִנְנוּ מְנִיחַן אֹתוֹ לְכַנֵּס בְּמִטְעָרָה לְכֵךְ אֶתְרַ הַקְבִּ"הּ הַרְיֵנִי מְכַנֵּיכֶן לְבַידָה לְמִתְחֹות יִבּוֹא הַכְּנִיס בְּמִטְעָרָה לְכֵךְ נְאָמֵר בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה : זֶה תְּזִבְּחַלְלָה זֶה זֶה פָּס ? זֶה עַלְהָ אֶל תַּר הָעֲבָרִים הַזֶּה הַר נְבוּא אָמֵר לוֹ הַקְבִּ"הּ טַעַלה הִיא לְךָ וְאַינְתָּה יְרִידָה : זֶה זֶה לְךָ אֶל תַּר הָעֲבָרִים הַזֶּה דּוֹרְשִׁי רְשׁוֹתָה אָמְרוּ תַּר שְׁעָלוֹ בְּבוֹעָרִים הַר נְבוּא הַר שְׁנִקְרָא אֶל אַרְבָּע שְׁמֹת ? תַּר הָעֲבָרִים ? תַּר נְבוּא ? תַּר הַהֲרֵל ? רָאשׁ הַפְּסָנָה ? שְׁהִוָּה אַרְבָּעָה מְלָכִים כְּכַתְּתִין לְהִקְרָא עַל שְׁמוֹ (טו) הַר נְבוּא שְׁמַתוֹ בּוֹ שְׁלַשָּׁה נְבִיאִים (ו) שְׁלָא עַל יְדֵי עֲבִירָה ; וְרָאָה אֶת אַרְץ כְּנָעָן ; רַבִּי אַלְעֹזֶר אָוֹמֵר . (וֶה) אַצְבָּעָו שְׁלַחְקָדָשׁ בְּ"הּ הַיְהָ מִטְטָרוֹנוּ שֶׁל מְשָׁה) מְלָמָד שְׁהִיָּה מְרָאָה לוֹ כְּאֵלָיו בְּאַצְבָּעָו וְאָמֵר לוֹ זֶה חַלְקָנוּ שֶׁל זֶה זֶה יְהוּדָה זֶה חַלְקָנוּ שֶׁל בְּנִימִין וְזֶה אַרְץ אֲפָרִים וְזֶה אַרְץ מְנַשֶּׁה : זֶה (ז) זֶה עַם ? וְזֶת בְּהָר ? מְלָמָד שְׁאָמֵר מְשָׁה לִפְנֵי הַקְבִּ"הּ רְכֹונָן בְּלַעַלְמִים לִמְהָ אַנְתָּן זֶה זֶה לֹא מְוֹטָב שִׁידּוֹ אָוֹמְרִים זֶה טְשָׁה רְבִינוֹ בְּמִרְאָה וְלֹא בְּמִשְׁטָעָה זֶה מְשָׁה שְׁהַזְּכִיאָנוּ מְאַרְצֵיכֶם וְקָרְעָו לְנוּ אֶת חַיִם וְעַשְׂהָ לְנוּ כְּמָה נְסִים . אָמֵר לוֹ הַקְבִּ"הּ וְזֶת בְּהָר ? אַשְׁר אַתָּה עַולָה שְׁמַתְהָ נְוִירה שְׂוֹה הַוָּא לְכָל אָדָם ? וְהַאֲסָפָה אֶל עַטִּיךְ ? אֶצְל אַבְרָהָם ? יִצְחָק ? וַיַּעֲקֹב ? עַמְּרָם ? וַיְקַהֵת ? וְלוֹי אַבּוֹתִיךְ ? וְאֶצְל אַהֲרֹן ? .. כַּאֲשֶׁר מִת אַהֲרֹן אַחִיךְ ? .. סִיתָה שְׁחַטְדָת בָּה ? וְזֶת הִיא דְבָתִיב (גִּמְדָכָא) וְהַפְּשָׁטָת אֶת אַהֲרֹן אֶת בְּנֵי וְהַלְבָשָׂתָם ? אֶת אַלְעֹזֶר בָּנָיו זֶה מְלָמָד שְׁהִיָּה מְפַשִּׁיטוּ לְאַהֲרֹן לְבּוֹשׁוּ וְמְלַבְּישׁוּ אֶת זֶה אַלְעֹזֶר בָּנָיו זֶה זֶה הַשְׁנִי זֶה בָּנָן הַשְׁלִישִׁי בְּאַחֲרֹונָה הַלְבָבָיו בְּגַדֵּי מִתְחָה ? אָמֵר לוֹ מְשָׁה זֶה אַחֵי עַלְהָ לְמִתְחָה ? וְעַלְהָ ? פְּשָׁוט רְגָלִיךְ וְפְשָׁטוּ עַמְּאֵן עַמְּנִיךְ ? אָמֵר לוֹ אַהֲרֹן אַחֵי אֲשֶׁרְיו שֶׁל אָדָם ? שְׁמַתְהָ כְּמִתְחָה ? זֶה לְפִיכְךָ נְאָמֵר כָּאֵשׁ מִת אַהֲרֹן אַחִיךְ בְּהָר הַהֲרָ בְּמִתְחָה שְׁחַטְדָת בָּה ? פָּס ? עַל אַשְׁר מְעַלְתָּם בְּזֶה ? מֵנְרָם לְכָם אַתֶּם נְרוֹמָתָם לְכָס לְמַעַל מְעַל בְּתֻוקָן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ? זֶה בָּוּא וְרָאָה כְּמָה נְדוּלָה הוּא קְדוּשׁ הַשֵּׁם שְׁלָא נְשָׁא ? לֹא פְנִים הַקְבִּ"ה ? לְמִשְׁה רְבִינוֹ אָמֵר לוֹ הַקְבִּ"הּ לְמִשְׁה הַלָּא אַהֲרָה שְׁאָמְרָתִי לְךָ (סְפּוֹת ז) מִת זֶה בִּידְךָ ? וַיָּאמֶר מִתְחָה ? וְהַרְיִי דְבָרִים קָל וְחוֹטָר וְמָה אָוֹתָם הַנּוֹסִים הַרְאָשׁוֹנִים ? שְׁהָם קָשִׁים ? בִּידְךָ ? לְאָז עִיכְבָת בְּהָם הַדְּבָר הַזֶּה שְׁהָוָא קָל בְּיוֹתָר צְרִיךְ הַיִת לְעַבְבָב ? זֶה בְּזֶה זֶה פָּס ? נִיְּמַנְד תַּרְאָה אֶת אַרְצֵיכֶם ? מְלָמָד שְׁלָא יֵצֵא טָן הַעוֹלָם ? עד שְׁצַרְוָה הַקְבִּ"ה ? לְנַשְּׁטָמָחוּ בְּכָנְפֵיו שָׁנָאָמֵר בְּזֶה מִנְגָּד תַּרְאָה אֶת הַאֲרֵן ? וְלְהַלֵּן ? הוּא אָוֹמֵר בְּבָנָן ? נְדוּעָן ? (זּוֹפְסִיס ט) אֲשֶׁר נְלָהָם אָבִיכֶם עַלְיכֶם וַיַּשְׁלַךְ אֶת נְפָשָׁו מִנְגָּד וַיַּצְלַח אֲתֶיכֶם ? גַּוְשָׁטָה ? לְאָתְבָו ? כְּתָבוֹב אַהֲרָן אָוֹטָר וְשְׁמַתְהָ לְאָתְבָו ? זְכָתָבוֹב אָחָד אָוֹטָר (לְנָלִיס ז) וְשְׁמַתְהָ לְאָתְבָו ? מְלָמָד ? שָׁאָמֵר טְשָׁה לִפְנֵי רְכֹונָן שֶׁל עַולָם אָמַן אַיִן עֲוֹבָר ? מְלָך ? אַלְעֹזֶר ? אַל הַאֲרֵן ? אֲשֶׁר אָנֵי נָוְתָן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל ? הַבְּתָה ? מְלָך ? וְלֹא הַדְּיוֹת ? זֶה ? לֹא ? וְלֹא ? סְת ? אַל הַאֲרֵן ? לְיִשְׂרָאֵל ? שְׁהַזְּכִיאָתָם ? זֶה ? זֶה ? זֶה ? זֶה ?

אָזְלָדָר אַס

הוּמוֹן לְהַכִּיר מְנִיחָה חֲוֹמָה לְמַלְאָךְ כְּפָרָה נְעָמֵד לְיִהְוֹן מְלָאָךְ. וְהַתְּהִלָּה כְּפָרָה וְכֵן כְּפָרָה קָתָה
לְאַחֲרֵיכֶם בְּרִיךְ בְּרִיךְ בְּרִיךְ בְּרִיךְ (יְצָרָת פְּנִים) וְכֵ"ה. כְּהוּ כְּפָרָה בְּרִיךְ בְּרִיךְ בְּרִיךְ בְּרִיךְ
נְדִישׁ וְכֵדָמָה. דְּחַלְמִים פְּנִילִי מְלָאָךְ כְּמַמְלָאָךְ כְּוֹתֶב נְזָקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה. וְכֵ"ה בְּדַר שְׂמָעוֹן
טָנֵר מִילָה כְּמַמְלָאָךְ דְּזָוְקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה. וְהַגָּהָה סְבָכָה וְכְפָרָה קָתָה סְוָרִים כְּפָרָה
דְּלִילָה טָמֵה כְּמַמְלָאָךְ דְּזָוְקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה. יְכוֹל לְחַזְוֹב כֵּן גְּנָפָה כְּיֻסְדִּיקָה דְּלִילָה
מִילָה טָמֵה כְּמַמְלָאָךְ דְּזָוְקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה. הַכְּלָל כְּמַמְלָאָךְ דְּזָוְקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה
מִלְּחָנָכָה טָמֵה סָלָה כְּיֻסְדִּיקָה יְכוֹל לְמַוְלֵן כְּלִילָה הַכְּלָל כְּמַמְלָאָךְ דְּזָוְקָה כְּיֻסְדִּיקָה וְלָא כְּלִילָה
שְׂיִיד סְעִיל כְּדָרְכָה הָלוּ מִלְּחָנָכָה כְּלִילָה; וּכְיִסְתְּרִיאָה לִיטָה יְמָלֵל; (ג'ו). וְרַד נְבוּ שְׁמָתוֹן בּוֹג' נְבוּיָּה
לְדִין נְנִזְזָה. נְטוּן נְכוֹתָה (הַכָּס כְּסָכָלִי): (ג'). שְׁלָא עַיִן עֲבִירָה. (כֵ"בָה, י"ז) סְמָחוֹן נְעָטָנוֹ טָלָה כְּבָשָׂה:
(ה') אַצְבָּעָה שֶׁל הַקְּבִּיה הִיָּה מְטוֹרוֹן. שֶׁל מְשָׁה, פִי, כִּיה הַמּוֹרָה וְמַלְמָד (מַתָּה בְּלוּקָה חַלְקָנוּ הַיִם) וְמַפְלוֹן

כזה מלה יוניק מולח ומאלל:

22 פסיקתא זאת הברכה זומרתא

ב' כתוב זלמוכיים יגעים זעליהם תבואה ברכת טוב (פסי יז) : ז' ז' ז' אמר טוביהו בירבי אליעזר ז' על שראה שלמה בן דוד בחכמתו שהתוכחה יפה היא לישראל בעלם אמר זלמוכיים יגעים נعمות מביא הקדוש ברוך הוא לתוכיים אלה ישראל אלו נביאין לה שהם תוכיים את עם ה' כדי להחוירם לטוטב זעליהם על התוכיה ועל התקבל תוכחות תבואה ברכת טוב ז' שנא' וזאת הברכה ומניין שאף משה נהברך שנאמר (כלשיט י) וטבריך ברוך וסה נתברך דכתיב (ה' כ' ב') בני משה גרשם ואלייעזר ז' ובני גרשם רחבה הראש ז' ובני רחבה רבו למללה ז' טאי למללה ז' למללה מששים רבוא ז' וזאת הברכה לפיה שהיה משה תוכיה את ישראל דברים קשים בתחילת חור ואומר להם דברי נחמות וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלים וכל הנביאים למך טפש להיות תוכיהן את ישראל דברים קשים בתחילת אחר כך חורין ואומרים דברי נחמות ז' (ב') הווען בן בארי אמר (כופע ט) תן להם זה תה תנתן ז' ואומר הוכחה אפרים שרשם ישב פרוי כל יעשון וחור ואומר להם דברי נחמות שנאמר (פס יז) ארפא טשובהם אהבם נדבה ז' ואומר אהיה כתל לישראל ז' ואמר ילבו יונקתו ז' ואומר (פס) ישבו ישבו בצלו ז' וכן יואיל בן פרווא ז' אמר בתחילת דברים קשים שנאמר (יול ה) שמעו ואת הוקנים יתר הגום אבל האדרבה ז' חור ואומר להם דברי נחמות שנאמר (פס ז) והיה ביום ההוא יטפו הדברים עסים וננו ז' וכן עסום שנאמר (עמום ז) שמעו הדבר הזה פרות הבשן אשר בהר שומרון העשוקות דלים ז' פרות הבשן (ג') אלו בתיהם שלחן ז' וחור ואומר להם דברי נחמות שנאמר (פס ט) הנה ימים בהם נאם ה' וננש חורש בקוצה ז' ודורן ענבים במשך הורע והטיפו ההרים עסים וכל הנבעות תחתונגה ז' וכן טיצה אומר להן לישראל דברים קשים שנאמר (מיכ ז) שונאי טוב ואוהבי רע גוזלי עורם מעלייהם ז' וחור ואומר דבריו נחמות שנאמר (פס ז) טי אל כטוך נושא עון וועבר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק עוד אף כי חפץ חסיד הוא ישוב ירחמננו יכובש עונתינו (ונו). תנן אמרת לייעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם ז' וכן ירמיזו אמר (ילמיס ח) על שבר בת עמי השברתי ונו ז' וחור ואומר להם דברי ניחומים שנאמר (פס יט) או תשפט בתולה בטהול ובחרים זוקנים יהדו (ונו) ונחמתים ושמחתים טינונים ז' ורוייתי נש הכהנים דשן ועמי את טוב ישבעו נאם ה' ז' וזאת הברכה ז' ומי הוא הסברך ואת טי בירך וטתי ברכם לפיה שהיתה ברכה לדורות ז' לפיכך (ד) הברכה נאשרה בפרט טי הסברך וטתי ברכם שימושה אמר לישראל כאב שנאמר (נמלג' יט) האנכי הריתי את כל העם הזה ז' וכשם שהאב מברך לבניו לפני מותנו בדרך שעשה יעקב אבינו כן עשה משה רבינו ז' וזאת הברכה אשר בך משה איש האלים ז' (ג') אני יודע אי זה מהן תקרים אם התרפה אם הברכה אלא טמה שנארת וזאת הברכה הוא לפידנו שהתרפה קדמה ז' וזאת הברכה (ו) במקום שפcock יעקב אבינו בו התרילה משה רבינו שנאמר בברכת יעקב (כלשיט מס) וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם ותחיל משה רבינו ואמר זו זאת הברכה ז' דבר אחר זו זאת הברכה לפיה שבירכם לטעלת ואמר להם (דנليس ה) ה' אלהי אבותכם יוקף עליהם בכם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר

(ה) מי למללה למללה טם רבוא (כלשיט ז) ז' (ז) הווען ובו חן לפס רחס מסקיל וטדייס גומיקס כלן קללה כמו פלט ז' ז' (ג) אלו בתיהם שלחן כטיש לקלל שטפוקות דליס הכרזות לביוניס וכו' (ר) ברכה נאשרה בפרט פ' לכל פנס ונסנא נס"ע (כ) אני יודע וכו' אח התרפה וכו' חסר ושין כטלי וקהל עלי חסלא למסה ליט' כלשיט סג' מטה למלה (עין ט"ע ממול) ז' כי כנטלה מזמוריס מן הפלא למסה (ולכלן מסה מהמן ע"ט) וע"ז קמי חייני יודע חיון ממל מקודה וע"ז חמל וחלת הנלכה כוח' ז' מוביא מקודס מהל הפלא למסה וולמ' טמך ואלהם כנרא: (ו) במקום שפcock יעקב ובו עין ט' ממול ה' ועמל ילהק לנרך לתם יטREL נחמיים ומטס קנירלה ויקלו ילהק לא יעקב וינרך לותו ועמל יעקב ופתת נטה טמתס ילהק ט' ז' ויקלו יעקב לא נמי ומטס

דבר לכם. חזר ואמר זו את הברכה זו אילו אחרים בירכו את ישראל היו ראיין לך עלי אהת כטה וכמה שבירכם משה זו ראי היה טשה. לבך את ישראל וראיין היו עלי ישראל להתריך לפני משה זו איש האלים. זה אחד מעשרה שנקרו איש האלים. משה דבריביכן איש האלים ואומר (תקليس ג) תפלה למשה איש האלים.ALKAGNA נקרא איש האלים שנאמר (סגולל מ ז) ויבא איש האלים אל עלי ויאמר לו כת אמר ה' הנגלה גנליות בית אביך בהיותם במצרים בבית פרעה זה שמו אל נקרא איש האלים שני (פס ט) הגה נא איש האלים בעיר הואת [ונר] כל אשר ידבר בו יבוא. דוד נקרא איש האלים שנאמר (דס"ב ח) במצות דוד איש האלים. שטעה נקרא איש האלים שנאמר (מלךים ה יב) ויהי דבר ה' אל שטעה איש האלים לאמר. עדו נקרא איש האלים שנאמר (פס יג) והנה איש האלים בא מיהודה בדבר ה' בית אל. אליו נקרא איש האלים שנאמר (מלךים ה יז) ותאמר אל אליו הנביא (הגה נא) עתה זה ידעת כי איש האלים אתה ודבר ה' בפיך אמרת . (ו) (אלישע) נקרא איש האלים שנאמר (דס"ב כה) ואיש האלים בא אליו ונר. את בני ישראל בזכות ישראל אביהן ובן הוא אומר (גמליט מט) הקבצו ושפטו ונר. לפניו טותו ספוק למתה.

ב' פסיקתא ז' פרשת זותה הברכה ... ז' זוטרתא

דבר אחר ויאמר ה' מסני בא מלמד בשנella הקב"ה. ליתן תורה לישראל חור על כל האומות שיקבולה ולא רצוי לקבל. נגלה על בני עשו אמר להם טקבלים אתם את התורה אטרו מה כתוב בה (סמות כ) לא תרצה: אטרו כל ברכותינו ואת היהת שהורישנו יצחק אבינו שנאמר (גילטיט כי). ועל חרבך תחיה. ולא רצוי לקבל. נגלה עלبني עמו אטרו להם טקבלים אתם את התורה אטרו לו מה כתוב בה (סמות כ) לא תנתן. אטרו לו כל עצמנו בינוי בוגניבת ז' ירושתם שהוריש להם אביהם שנאמר (סכ פי) והוא יהיה פרא אדם ידו בכל. והיאך נקבל את התורה. כיון שבא אצל ישראל פתחו כולם ואטרו (סמות כד) כל אשר דבר ה' געשה ונשטע. אמר הקב"ה אין אתה יכולה לקבל את התורה חזע טישראל. דבר אחר ויאמר ה' מסני בא (יד) מלמד שכבוד של הקב"ה מלא עולמו. וכן הוא אומר (לירג לח) התשליח ברקים וילכו ויאטרו לך הננו. מנייד שבכל מקום שחנן חולכין הן נמצאים לפניו ואמר עשינו שליחותך וכן הוא אומר (ילמיש כג) הללו את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה'. (טו) דבר אחר. ויאמר ה' מסני בא לשון נתת. וכן הוא אומר (סמות ג) ויאמר פני ילבו והניחותך לך. ה' מסני בא. שהנינה כל הרים הרמים ובא לסייע לחת תורה לעטן ישראל. וורה משער למו. שלא נבנשה בינויהם אומה ומלאכות מעולם. הופיע מהר פארן. (פי) ארבע הופעות חן. הראשונה טמזרים שנאמר (פסלט פ) רועה ישראל האזינה נהנה בצאן יוסף יושב הבורבים הופיע. השנייה טנן תורה שנאמר הופיע מהר פארן. השלישית זו. נקמה שעמיד הקב"ה להופיע על אדום לרעה שנאמר (סס לד) אל נקמות ה' אל נקמות הופיע. הרביעית וו הופעה של גונ. ומנוג שנאמר (סס ג) ציון טכלו יופי אלהים הופיע. ואתה מרבות קדש. אותן הוא וניבר בכל רבתותיו. וכן אומות העולם אומרים (סס ס טז דודך מדוד היפה בנים ונו). טי לא יוראה מלך הגוים. ולא ישבח נאך מכל נאים יותר ויתר. טה בנטת ישראל אומרת להם דודי נאך ומשובה. הנני אומרת לכם טקצת שבתו. הדוי צח ואדום. ראשו כתר פז. עיניו כיוונים על אפיקי טים. לחיו כערנות הבושים. שוקיו עטורי שש. חכו מפתחים. וזה בשעה שנגלה עליהם על הים כולם הבירוחו שנאמר (סמות טו) זה אליו ואנו הוו. לך נאמר ואתה מרבות קדש טימינו אש דת למו. מלמד שהיה הדבר. יצא טימינו של הקב"ה לשטאלו וחוזר וטקייף לשטאלן של ישראל והקב"ה טקבלו טימין וחוקקו על הלוחות שנאמר (פסלט כט). קול ה' החזב להבות אש. דבר אחר טימינו אש דת למו. מה האש כל המשתמש בה חם לו פירש טמנה צוין לו כך כל שהוא עוסק בתורה יש לו חיים. פירש טמנה כל חייו. דבר אחר טימינו אש דת למו. מה האש נתנה טן השמים אף תורה ניתנתן מן השמים. דבר אחר טימינו אש דת. מה האש חיים לעולם אף תורה חיים לעולם. דבר אחר טימינו אש. מה האש עושה. רושס כך התורה כל המשתמש בה עושה בו רושם. הינו דעתן ודישתטש בתנא חלף. כל הנאות מדברי תורה גוטליין. היו סן העולם. דבר אחר טימינו אש דת למו. מה האש (יז) כל המשתטש בה ניבר כך

ב' אור הרא"ט

פסוף פטולים ועד פסוף וכל מלכי שמייס רעדס מהוון. וע"ז טיך סוף קמלהר סקנ"ט מזויר פטולים למופו: (יג) אטרו לו כל עצמוני בוגניבת. בספערן גני' כל עטמוני לפטומים כס. וע"ז טיך פקלה וסומ' טיס. פלו לדס ידו. נכל וכו'. היל קפה מה טיך זס נלהו לן חנוג. היל עיין נמיכלטו פ' ימלו ס"ה כונגו ג"כ מהמר זס וס"ג ה"ל נזוס בנדכס נהרכ. חכינו וכוח יסח פלו מרט וכחיב כי גונכ' גונגהי מלגן פטנרייס וטייט טימעללייס. פקנו יסף מהמי. נכינה נאכ' נטס גאניס. ובכלהן וכן נבפלי טאטס פקלה מן טגע' גונגהי. ונירור: (יז) מלמד שכבודו של הקב"ה מלא עולמו. כוונתו. על פקלה וילמאל ט' פטני נס"ל למכתן ליטני לו נסני. וע"ז היל פכבודו טל סקנ"ט מלא כל האulos. ומנייח להיש מקרם פטהלט נרכיס וילכו (מטען פטנחס מגנד פסי) ולח"כ מזיצים וילמלו לך סגנו פטמע סס ליטני: (טו) ד"א ויאמר ה' מסני בא לשון נתת. וככוגה כי למפלת למא. כבניתן פטורת הכליפות כל הנולח טן יוצני ועתה חלט לסייע לanon נמת כמו פטנץ פס. ילכו וכגמומי נך: (טו) ארבע הופעות חן. טי מקס פס' ג'לי טכינה: (יז) כל המשתטש בות ניבר. פטוף נוטש רוטס. וכ"כ נסדי' נסדי:

תלמידי הרים ניכרין מכל הארץ ובעתיפתן ובידיכורן : דבר אחר אש דת
למן מה האש או רעלם אף דבר תורה או רעלם שנאמר (משלי ז) כי נר מצה
ותורה אור . (יח) התורה ניתנה בימין וחישועה בימין שנאמר (חיליס ג) הרשעה לו
יסינו וזרוע קדשו . אש דת לטו . כל היוצא טן האש אש אוכלהו . דבר אחר אש
דת לטו . (י"ט) כל העוסק באש אין אש של ניהנים שולחת בו . לטו ! להם לישראל
ולא לכל אומה ולשון שנאמר (חיליס כמו) לא עשה בן לכל נוי . דבר אחר ויאמר ה'
פסיני בא . אמר משה מסני בא . זורת משער לטו לישראל הוא שער הדא ארץ
תישן . וכן אמרה דברה (סופרים ס) ה' בצאתך משער בעדר משדה אדום . וחייב
אומרן (חכוק ג) אלה מתיין יבוא וקדוש מהר פארן סלה . אתה מרבות קדש
מרבות המלאכים בא ליתן תורה לישראל . מיטינו אש דת לטו . התורה היא

פס. אף חובב עמים. (כ) מלמד שהחביב הקב"ה את ישראל יותר מכל האומות. כל קדושים בידך אלו גדו לישראלי שמן נוותני נפשם על ישראלי. אטר משה לפניו הקב"ה (סמות לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מלחני נא מספרק הכתוב לאצדייקים לעתיד לבוא. והם תכו לרנגלך. (כל) מתחתיתין לרנלייך לקיים דברי התורה לרנגלך בעבורך כמו (כלהית כל) ויברך לך אותו דברך ה' נעשה ונשמע. ד"א אף חובב עמים את דברי התורה ואטר (סמות כל) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע. א"ר אף חובב עמים שחייב הקב"ה את האומות לא חיבב אותן בחיבת ישראל. כל קדושים בידך. שמן טוסרין, עצמן, על קדושת השם. והם תכו לרנגלך שם מתחתיתין בגלות לקבל עול תורה והמצוות. ישא טברותיך. כדי שתתקיים דברותיך, שהבטחתם. ד"א אף חובב עמים אפילו בשעה שתחטמא אף על ישראל זוכה חיבת השבטים וטרחטם. כל קדשו בידך. כל קדשות שאחוב הקב"ה בידך במקומם שיישראל שם. והם תכו לרנגלך נושאים את עול הגלות. ישא טברותיך ישא דבריו של הקב"ה בשטחה. ד"א אף חביב עמים. אלו שבטי ישראל כגון עמיםחר יקראו. כל קדשו בידך התחתם סבירות הר פיני. והם תכו לרנגלך. בתחתית ההר. ישא טברותיך. ישראל; כמו (הר פ) וזה הרבה וגבורתו רל איזר דרביה' ועשה ונשמע;

פס' 7) ומדברך נאהו שאמרו כל אשר דבר ה' נעשה זונשטיין (פס' ס' 7). תורה צוה לנו משה הציווי הזה אינו (ככ) אלא לנו בעברינו כדי שנתקבל התורה ונשמרה. טורשה קהילת יעקב. לנו טורשת ולא אחרים. ד"א טורשה. משל לבן מלכים שפירש, למדינה אףלו לאחר מאה שנה אינו בוש לחזור מפני שהוא אוטר למלכות אבותי אני חזר לירשות אבותי אני חזר. קהילת יעקב. שתהייו עשוין איזודה אחת ולא תעשו אנודות. וכח"א (לכليس יד) לא תתגונדו לא תעשו אנודות

אנודות. זה אופר, וזה מתייר, זה שומר, היום מקרא קרש וזה למחה;
פס. ויהי בישורון מלך. פג' הכתוב כשיישראל מושיב ישיבת ז肯ים מלטטה מלבות
שטים מתקיימת מלטעה. בהתאסף ראשי עם. אלו שביעים ז肯ים שנאסר
(מלבד כס) קח את כל ראשי העם. יחד שבטי ישראל... שתחיו עושים אגודה אחת
ולא תהי עשוין אגודות אגודות. וכת"א (ס"ב ב) ויתקbezו בני בנין אחרי אבגר ויהיו
לאנודה אחת. בשל למה הדבר רוטה-מלך שהביא ספרינות וחיברן ודייבקן במסטרין
ובהוננים ובנה פלטין עליהם. כל זמן שהספרינות קיימות פלטין שלו קיימות. נפרדנו
הספרינות נתרדו הפלטין שלו כך כל זמן שעשוין ישראל אגודה אחת מלטטה מלכות
שטים מתקיימת בהן. (ג) שנא' (עמום ט) הבונה בשטים (מעליותיו) [מעלותיו] ואנודתו
על ארץ יסדה. ד"א ויהי בישורון מלך. זה משה, בהתאסף ראשי עם. אלו שביעים ז肯ים.

(בג) שגאנטר ה...ותה
ונדר כמו סמסיס : (כג) אלא לנו בעברוט . ולייט פינקל פאל פאל פאל פאל פאל
ונדרס

* פסקתא - פרשת ברכה זומרתא *

שנאמר (גמבר יט) אפסה לי שבעים איש. יהוד שבט ישראלי. אל חנשאים: פס'. (כד) יהוד ראובן ואל יסות. (ויהי מתיו טספר). מה עניין זה אצל זה אלא שלא הרים משל למה הדבר דומה לטך שבא אצל בניו והוא טליון אותו. אמר לאחם כלום יש לכם עפק. אמרו לו הרי אנו מפייסין אותן שתרצה לאחינו הנדור אמר יהוד שבט ישראלי. וכטיך ליה יהוד ראובן ואל יסות. שאילולי שבטים לא נתרצת המקום לראובן. רבי חנינא בן גמליאל אומר לעולם (כג) אין מחליפין לא כות בחוותה ולא חובה בוכות. אלא בראוון ודוח. (כג) יהוד ראובן במעשה יוסף. ואל יסות במעשה בלהח. (ט"ז טז) ושמי הולך בצלע ההר לעומתו: פירוש שטעי (כג) זכר לו טעה הצלע. רכתי ב (הלאים לכ) ובצלע שמהו ונאספו. והקבה זכר לו (כח) טעה ההר. רכתי ב (ט"ג כב) (ואביגיל) יורדת בסתר ההר. שלא נגע בה. (כג) לעטתו שלטה בנה את המלוֹא. אך שפניר את פרץ עיר דוד אביו. וחכמים אומרים אין מחליפין לא כות בחוותה ולא חובה בוכות. אלא גותני שבר על הכותות ונפריען על החובה. מה תלטוד לומר. יהוד ראובן והלא מות הוא אלא לא יסות לעולם הבא וכלה"א (הלאים מס) וייחי עוד לנצח לא. יראה השורת. וכלה"א (גלה"ט מס) فهو כמים אל תותר כי עליית טשבי אביך איז הילת יצועי עלה. בעלייתו עשה תשובה. וסה"א (טס לכ) וייחי בשכנך ישראל בארץ היה וילך ראובן וגנו". ויהיו בני יעקב שנים עשר טה שנים עשר לא נתן בהם עולה כך לא נמצאו בו עולה בראוון. ד"א יהוד ראובן ואל יסות. לעולם הבא שלא יתחייב. ויהי מתיו טספר בעולם הזה. (ט) אלו נבורים בתורה נבורים בכח. (טט) וכלה"א (דס"ט כ) באחרה בנו אשר הנלה תגלת פלנאיך פל אשור הוא נשיא לראובני שהיה גבור בתורה; ד"א יהוד ראובן פתח בראוון שהוא בכורו של יעקב. ואל יסות ואל יתחייב במעשה בלהח. ויהי מתיו טספר. ולא יהיה מתיו טספר. אלא עם רב יהיו. גدولים על שבט ראובן וכלה"א (טוטיס כ) בפלנאות ראובן גدولים חקרו לב שאנשים גдолים יצאו מראובן. ד"א ויהי מתיו טספר ע"ט שלקו נחלתם מעבר לירדן. ויהי מתיו טספר יחשב עם טספר בני ישראל בעניין שנאמר (טוטט כ) והוא טספר בני ישראל כהו הים אשר לא יסיד ולא יספר:

פס'. זואת ליהודה ויאמר. לאחר שבירך את ראובן חור לברך את יהודה מפני שהוא מלך. אמר זואת ליהודה. שcolaה ברכת יהודה כנגד כל השבטים שנאמר זואת ובכל השבטים זואת הברכה. ד"א זואת ליהודה טרי גרט לראובן שנודע במעשה בלהח יהודה שהודה במעשה חמר. זואת ליהודה מלמד שהחפלו טשה על שבטו של יהודה. שטע ה' קול יהודה ואל עטו תביאנו. בשעה שיזדא שבטו של יהודה נכנס בצרה (לכ) יהא מתחפלו לפניו ותהא מעלה אותם מתוכה.

* ב אור הר א "ט *

בשיטים מעלהיהם. וכמו כתנים המתרגנס די לאפר נתקוף רום בכיהם יקרים. וסיני לחמי טפכינס פלייס מלמעלה חס למפס כס גהנודס מהט: (כד) יהוד ראובן ואל יסות. מס עיין זה גל וס כט"ל: (כט) אין מחליפין לא כות בחוותה. סיינו מי טנטה פון לול יונקה לו גנד זה מגוז טפטע: (ט) יהוד ראובן במעשה יוסף. סיינו פוקום טנטה בעט מכילת יוסף טמלס לו לכת פנטה נילס: (כג) זכר לו טעה הצלע. סיינו פון דנט פגע כי גלע זו לטק: (כח) מעשה הקר דכתיב ווולדם נמטל סא כט"ל גדי לוגיניל: (כט) לעטתו שלמה בנה את הכלוא (מלביס ה' י"ה) וזה מט הקיס יד נמלך. (קל) על ירנפנס) מטמה נינה מה כמלוך (זה לוגנת) סגול מה פאן עיל. דוד סומ' לגניל. פין (סיגדרין קה): ווול ג"כ כען זה מה פחקל גטט עבנער להט פאן עיל. דוד טנטה דוד פלטוט בכדי לארכות דרכיס ליפראל בעט פלייקן לרנאל תיקן גמא טגינה להט פגנו (כן פיטט חיכס טפפלדי): (ט) אלו נבורים בכח. בנהניל (טטטט נ) מחק נחככ יפלו וונכויך גאלחמא גכוירט נטורט טגעלמ גנווי כה עוציא דגנוו כט"ג: (טט) וכלה"א באירה בנו וגנו". סוח נסיה ללחונני טסיה נכוור נחווה ומ"ט בילקוט למם נקרע טמו כהלה טפיט גללה טל טרס: (לכ) יהא מתחפלו לפניו. ט"ט טפפלגו יקונל לסניר (ווס מלמיס נ"ט טטט): גוז רצעי העניקה מתחפלו גל' מיל' וגהו מהל מטיכ כלה וכו' סוח מזעל דיקוד עין (כתנות טטט). דר' חייל מהי פטממי.

פסיקתא פرشת זאת הברכה זוטרתא סדר

ואל עמו. תביאנו . (ג) שנקרה עליהם הארץ . ד"א זאת ליהודה . מלמד שהחפלו מהה על שבתו של שמעון שנאמר שטעה ה' קול יהודה .. ואין לשון שטע אלא שטען כמא דאתמר (נכחות כט) כי שטעה ה' כי שנואה אני . ויתן לי גם את זה על בן קרא שמו שמעון . אמר לפניו רבש"ע בשעה ששכטו של שמעון בצרה יהא שבתו של יהודה מתחפלו לפניו וזה אתה מעלה אתה מטה מטה .. ואל עמו. תביאנו . מלמד (ה) שעירבן בנחלה .. כענין שני (טופיס ה) ויאמר יהודה לשמעון אהינו עליה אתי בגוריי .. דיין רב לו, שיהא מוצלח. אבל, ד"א זאת ליהודה מלמד שהחפלו עליהם על מלכי בית דוד . שמעה ה' קול יהודה, בשעה שדודה מלך ישראל נכנס בצרה יהא מתחפלו לפניו .. ותaea. מעלה אותו מטה מטה .. וכבה"א (טומל כ, ג) ויבר דוד לה' את דבריו השירה זו זאת גנו .. ואומר (מלחין כד) שטע אלהים קולי בשיחי .. ואל עמו תביאנו . ושיחו רהו אצל אחיו. בשלום בשעה שברח מפני אבשלום .. וכן הוא אומר (טומל כ, ט) וכל הארץ בוכים וכל הפרשה . לך נאמר ואל עמו. תביאנו . ידיו רב לו .. כענין שאמר יעקב אבינו (נכחות מט) יהודה אתה יודוך אחיך ירד בעורף אויביך .. ידיו רב לו .. זו קשת וכבה"א (טומל כ, ה) ויאמר למד בני יהודה קשת רגנה בתובה (בספר) [על ספר] הישר. זה ספר בראשית שבו עניין אברהם יצחק ויעקב שנקרו. ישראלים שנאמר (נכינן ג) חמות נפשי מות ישראלים. והיבן אמר (נכחות מט) ירד בעורף אויביך. איוו היא מלחתה שהזיד .. כלפי עורף .. הווי אומר זו קשת .. ובאן הוא אומר ידיו רב לו .. ידיו רב לו .. איה הויא מלחתה שהזיד .. צריכה שתי ידיים הווי אומר זו קשת .. ווער מצרי תהייה .. כמו שנאמר פס .. וללו אפר .. א"ר שמעון בן אלעזר בכל מקומות שהוא טובי. שטו (ה) של שמעון .. ושל לו, באחת שניהם שותין בבורם. אחד שנאמר (נכחות מט) ארור אם כי עז .. גנו .. משל לשנים שלו מן המלך ספונ האחד חור עוד ולזה מן המלך והשני פרע חומו .. וחורה, עוד ולהו למלך הריו זה משובח .. (ו) שמעון ולוי שניהם לו טן הקב"ה. שנאמר (נכחות ה) ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחיך דינה איש חרבו .. חור לו שמעון ולזה בשתיים שנאמר (גמdeg נ) ושם איש ישראל המוכה אשר הכה את הבדנית זמרי בן .. שלא נשיא בית אב לשמעוני .. אבל לו פרע חבו בטענה העגל שנאמר (גמdeg ג) .. ויעמוד משה בשער המhana ויאמר מי לה' אליו ויאספו אליו כל בני לו .. ועוד להו את המלך בשתים שני (גמdeg ג) וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן .. גנו עז .. ותעד המגפה טעל בני ישראל. לך הכתוב משבח את לו .. שנאמנה וללו אפר .. תומך ואוריך גנו ראוים לבוש אורחים ותומים .. לאיש חסידך .. כענין שני (היליט קל) .. כהניך ילכשו צדק וחסידיך ירננו .. אשר נקיתו בטטה .. (ו) שניסיתיו עטך בנפיזנו .. תריבתו על טירובה .. (ה) שלא נמצא במשה .. ואחרן שום דבר בעולם אלא מעשה .. טי מריבה .. שנאמר (גמdeg ג) שמעו, נא המורים :

פס .. האוטר לאביו .. וכי שבתו של לו עבר עבודה כובבים והוא כתיב (גמdeg ג) .. ויאספו אליו כל בני לו .. אלא זה (ט) שהיה (אביו) טישראל או ابو טישראל .. גנו .. זאת אחיך לא הכהיר .. זה אחיך מאטו טישראל .. ואת בני לא ידע .. זה בן בטו .. טישראל .. (ט) כי שמרו אמרתך במצרים .. ובריתך יגצרו וזה ברית הור סיני (גמdeg ג)

(ג) זובה לאלהים יחרס :

למי הו : (ג) שנקר בעם הארץ .. (טופס ז) : (ט) שעירבן בנחלה .. מלך טן שמעון סיס כתוק .. מלכו טן יקודה .. וכן פועל בקהל (יכווע יט) מחייב בני יהוד גמול גמול נמי .. של שמעון ושל לו .. באחת .. פ"י כי שמעון כלל גנכלת יקודש כלמור למלא .. ולמן שמען וכו' .. וולפ"כ נמלט לו .. (ו) שמעון ולוי שניהם לו טן הקב"ה .. מחייבו גממש טכס .. (ו) שניסיתיו עטך .. בנפיזנו .. פלטן .. לה ידעתי לכוון וכטפלי פ"ג לרdatas נמי .. ומייל טקס .. וכיינו כלל ט"י .. נסיבות טמגנו .. נמי יברל גמdeg .. נטלים לו כי טנס לו טפס .. וכן פילט .. קרמנץ .. (ט) שלא נמצא .. במשה .. ואחרן .. וכו' .. גטפלי ס"ג .. לס פט טמעו נל פטוליס .. מהבן .. ומלייס מה פז .. וטפ"ג פט .. כספיו גמפס קרייניא על .. מ"י מריינס .. קלי .. פל מהגן .. מה פט .. נו פתון פה .. נומר טן חפל לאט"כ קוינל דיט .. ט .. כספי .. (ט) שוו .. ה .. מה .. מה .. מיטטל .. (ט) כי שמרו אמרתך במצרים .. טמ"ל ט' יט' נמאניס נמ' .. יטראט .. מה .. פטלה ..

פְּסִיקָתָא פְּרִשָּׁת־זֹאת הַבְּרָכָה זֹטוֹרָתָא

פס. חזז משפטיך (מל) שיהו כל ההוראות נתנות על פיהם. כענין שנא' (דנלי"ס י') ובאות אל הכהנים הלוים ואל השופט. על פי התורה אשר יוריך. ותוודה לישראל על פי התורה אשר יוריך. ישימו קטרורה באפק. זו קטרות שלפני לפנים. וכלייל על טובחך. (מן) אלו מנוחות שאין נאכלין. שנאמר (ויקל"ו) ובכל מנוחת כהן כליל תהיה לא תאכל:

פס. ברך ה' חילו (א'): למדנו שרוב הכהנים עשירים הם. וכן אמר אבא החרש. (כסילים י') נער הייתי נס זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב. וזרעו מבקש להם זה זרעו של אהרן. ופועל ידיו תרצה מלמד שהם קרייבים זבחים ומרצים את המקום. (א') טחן מתנים קטיו. ככלמי שבא ומעורר על הכהונה יהא נופל כנון קרה ועדתו. קטיו. כענין שנא' (גמdeg טז) ויקומו לפני טשה. שקמו לפני בעות טצה. (טז) ומשנאיו. ששונאיין אותו לבב. כענין שנאמר (ויקל"ט) לא תשנא את אחיך בלבך. מן יקומו. שלא היה להם תקומה; כנון עוזיה טלה יהודה ונחננע. (טז) שנאמר (מלכים ב' טז) וישב בבית החפשית ויהי מצורע עד يوم סותו:

פס. לבניין אמר ידיד ה'. (טז) חביב הוא (חביב) ביותר לכך נאמר ידיד ה'. יבוא ידיד בן ידיד וייבנה ידיד בחלק ידיד לידיד. ידיד זה שלטה (טז) שנאמר (טמולט' יג) ויקרא שטו ידידיה. בעבור (טז) ידיד (בן) אברהם שנקרא ידיד שנא' (ימיס יט) מה לידידי בבייתי. (ג) וייבנה ידיד זה בית המקדש. שנא' (פס יג) נתתי את ידידות נפשי בכף אויביה. לפני הקב"ה שנקרא ידיד שנאמר (יטיעס כ) אשירה לא לידידי שירות דורי לכרכמו. (טז) ישבע לבטח עליו. בטקס ראשון. חופף עליו כל היום. זה בניין האחרון. ובין כתפיו שכן. בניין טשוכל לעתיד לבא. וכן יעקב אומר (גמלה"ט טז) בנימין זאב יתרף. אלו קרבנות שנקרבות בבקר ובערכ. ד"א ובין כתפיו שכן. בין חרב בין שאינו חרב. (יג) וכחה"א (עולט ה) כל מטלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השבים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה. ובין כתפיו שכן. (יג) הבתפים מקום גבוח שבשור וכן בית המקדש גבוח מכל הארץ שנאמר (דנלי"ז) וקמת ועלית אל הטעום. ואומר (יטיעס כ) לך ונעלה אל הר ה'. ואוטר (ימיס הל) קוטו ונעלה ציון אל ה' אלהינו. וכשהאתה רואה בספר יהושע בכל התחותין הוא אומר וירד הגבול. (ה) ובאן הוא אומר (יקוטע טז) ועלה הגבול. מלמד שהמקדש רוא בחלק של בנימין להלכו של יהודה שנאמר ובין כתפיו שכן. וכן דוד אמר (חליס קלב) הנה שמענו באפרטה. בספר יהושע שהיה מאפרטה. מצאנוה בשדי

ב

אוֹר הַר אָס

הוּן מִנְגָּדוֹ זֶן לְוִי לְמֵבָּשׂ הַמְּרָכָּז וְגַלְיָהָר יַגְלִילוֹ גַּמְגָרִיס: (מל) שיהו כל ההוראות וכו'. (זומל כ'ו) לְלַמְּסִכָּת גַּלְגָּלִי מִכְּבָּן דָּמוּי הַלְּמָלָי מִסְכָּס לְוִי וְגַלְגָּלְן כְּלָבָן מִבּוֹצָט וְגַלְגָּל יוֹרָה מִשְׁפָּטִיךְ לַיְמָגָּב כָּמָה לְכָמִיבָּן וְגַנְגָּדוֹ לְךָ לְמִתְמָסָט וְחוֹלָק לְיַתְלָלָל כְּלָמִינִיכְעָפְסִי הַתְוִיכָּה חֲסָר יוֹרָה: (מן) אלו מנוחות שאין נאכלין. וטלון כליל ע"ג המכחח: (מן) ברך ה' חילו גמלה"ט נס"ל: (מל) טחן מהניות. כענין טילמך ומתקיפס חמץ כמעד לט"ז וזה מי שמועלך על סכאנך נפרנסיך יס"ה נופל כמו קרת כמו. חמפיים. (מה) ומשןאיו ושונאיו אותו לבב. עיין לעיל נס' גמ"כ. נס"ז וגה"ה ה' הילך לך כל הלאמת גמלס פל "ויניך הלו כמפלסמים וועל צונחיך הלו פגচה ודויס זה עלי עוזי" כמו טכחו נקלה (דר"כ כ"ו) וצונטו פס פכניות וכייט טארלה לפס. פניש זועפיס וסוח. סנלה כלה: (טז) שנאמר ויסי מלווע עד יוס מוהו ויטן גביה שחפטיך נס"ל: (טז) חביב הוא בירור. כספלי נפי גרסה הנג"ה טקלנס הופסיס כס ומפני מילס ידיך וכייט טנטון ידיך מילס יותך הלאה: (טז) שנא' טמו ידידי נגעוו כי נס"ל לדכתיב מוקדם וכו' מהנו: (טז) ידיך זה הלאה טקליל ידיך וכו' נס"ל: (ג) וייבנה יריד והם"ק: גמאות טס נורס. נקלה מה ידיהם מסכוניהיך: (טז) ישבע לבטח. מופף עליו מקדים להלן כל טיזס זס נס"ז סלהחן וכו' חמפיו טכן. ניון מטולל נס"ל גמ"כ: (ג) וכשה"א כל מטלבות וכו'. וכיפוי דקלל פול הלאיס הצל ניכו"ס: סייט טף נחרגת גול הלאיס. ניכו"ס טס מקומו וכקראה טסיגתו כה"ג הג"ה. נספדי: (ג) הכתפים מקום גבוח שבשו. נספדי כ"ג פכניות. מוקס' נס' בנטול עין (זגדים נס') כה' למגדי נמי עיפס היודלי למלי נמי כה' נס' קלייל כדכתיב וכו' כתפיו פק' וגנחו"ס ניכו"ס. וכייט נמי. זול טף זקננותיו יותר נטבות. הילג כתפיו יהל נלה טף טהיון גטס כ"ג וחס כוונת פמאנר וכו' נס' נס' נס' שיט ידוקס נטס מיל פמלטת נטס נטס נטס: (נד) ובאן הוא אוטר ועלה הגבול. זוי נס' נס' נס'

פסקתא פירוש זהאת הברכה זומרתא סה

עיר בימי שגטשל' בחיה שהיा בעיר. ראייה זה זה בנים שנא' (כללית מט') בנים זאב יתרף. וטפני מה זכה בנים שתהשרה עליו שכינה בחלקו. טשלו טשל חכמים לסתה הדבר דומה למלך שבא אצל בנו לפרקם כל אחד ואחד אומר אצל ישותה. והקצתן שברם היה משחותם ואומר לבו אני מה אומר אפשר שמנית אבי את אחד הגדולים ממי זישרה אצל. והיתה נפשו עוגמה. אמר להם המלך ראותם בני הקטן שעוסד לו ופנו משותנות ונפשו עוגמה עליו אצל אוכל ואשתה ולינתו אצל קך הקב"ח אמר (יכ) בית הבחירה יהיה בחלק בנים שהוא קטן מבל השבטים. וכן אתה מזא שאמר לו משה לחובב בן רveal הפטני חותן משה (גמdeg י) נסעים אנחנו אל הטעום אשר אמר ה' אותו אתכם לך אתנו והטבנו לך כי ה' דבר טוב על ישראל. ביוון שחילק יהושע את כל הארץ לשבטים הניח ארץ ארבע מאות אמה על ירושלים. חמש מאות אמה (יג) דושנה של יrho לבני יתרו היו מבקשים עליהם רוחמים שייצלו: פס' עתים הר' יקראו. אלו שבטי ישראל שהיו מתקבצין אל הר ציון. שם ישבו זכי צדק (יג) שהיו מתנדבים זבחים כשהו באים בנטל בחלקם של זבולן היה הספינות מתחברות. (גה) כי שפע ימים יינכו. אלו הטעורות שהיו מביאין מתחוץ לאرض. ושפוני טמוני חול. זה חלוזן שהיה בחלקם של זבולן צובען את התבאל. חול: זה זוכית לבנה שהיה בחלק זבולן. וכשה"א (כללית יט) זבולן לחוף ימים ישכון. ד"א עתים הר' יקראו שהיו אומות העולם באין בספינות בסחרה על תחום זבולן. ואומר הויאל ובאו עד כאן. נעה אל הר ה' ונראה מה טובות של ירושלים וזה רואים את ישראל משתחווים לאלא אחד ואוכלי מאכל אחד ומיד הם אומרים אין יפה להדק אלא באומה זו ואין שם על שטנגיירין ומביאים זבחים לשם. שנאמר שם ישבו זבד צדק כי שפע ימים יינכו: שנים שנותני בשופע ומעלים בשופע. ים זמלכות. טפוני טמוני חול. זה חלוזן שהיה כפונן טמוני חול. א"ר יוסי פעם אחת היינו מהלך סכוב לזר ומצאת זקן אחד ושאלתי בשלומו אמרתי לו רבי פרנסתך במה אמר לי מהלוזן. אמרתי לו וכי מצוי הוא חלוזן אמר לי השם שיש טקים בים הגדול שטושל בחדים (יג) וכטמיות טקיות אותו ואין לך אדם שהולך לשם שאין סטמיות מכישות אותו ומתר וניתק במקומו. ואמרתי השם ניבר שהרי זה גנו לצדיקים לעתיד לבא. ואספוני (ס) זו טריות טמוני זו חלוזן. חול. זו זהירות. וכלמי שהיה נוטל בגנבה פס' לא היה נהנה טפרקטיא שלו. שם ישבו זכי צדק:

פס' ולנד אמר. מלמד שתחוותו של נד מרחיב והוליך לכך נאמר ברוך ה' שהו מדיבב תחוותו של נד (כל) בلفי טורה. (ככ) תלמד שהיה סטוד לספר. שביל סטוד לספר נמשל באירוע טפני שהיה עומדיין בפני האומות שלא יוכנו לארץ ישראל לכך נאסר. בלביא שכן. וטרף זרוע אף קדר. כדטרוגטינן ויקטל שלטונין עם מלכין. בוא וראה מה כתיב בדברי הימים (לט' יג) ואלה הבאים (לדור) [אל דוד] לציקלונג וגו'. (כג) וטן

פסikhah פرشת זאת הברכה זוטרתא

תגדי נבדלו אל רoid ל袂 צד סדרה נבורי היל אנשי צבא למלחמה עורci צנה ורמא ופניא אריה פניהם ובצנאים על הרים ל מהר . (סב) אשר עברו את הירדן בחודש הראשון וזהו (טלא) [טלא] על כל גנותיו ויבריחו את כל העתקים לטורח ולמערב . (סכ) וטרף זרוע לשער . אף קדקד . (לשערכ) :

פס. וירא ראשית לו כי שם . שלקו נחה מטה לירדן תקופה מכל ישראל שני' (גדנ' ל') ויבאו בני נד ובני ראובן וננו' . (סב) ואומר (סב) עטרות ודיבון (דם. דיבון) בתקופה . לכך נאמר וירא ראשית לו . כי שם חלקת טהורק ספון וורי . וזה קברו של משה שנטעה בחלקו של נד לפיכך בחרו להם בני נד בארץ כיון ועוג . ואם תאמר בחלקו של ראובן הוא שני' (סב) ובני ראובן בנו את השבען ואת אלעלת ואת קרייתם ואת נבו . וכתיב (גדנ' ל') עליה אל הר העברים זהה הרים נבו . ומזה חלקת טהורק כפונ זה קברו של משה שנטעה בחלקו של נד . מלמד שטלאבי השורה שבולו לאربعת טילים חלקו של ראובן . חלקו של נד והם כופדים יבוא שלום יגונה על טשבבו הולך נכווח . ויתא ראשי עם . זה משה רבינו שבא בראש העם (סב) שנאמר (גדנ' ל') לא אוכל עוד לצאת ולבוא . (סב) ד"א שעשה את התורה כולה אתין ותוין מאלי' ועד תי'ו . (סב) צדקה ה' עשה שבtab להם לישראל (סב ט') (וכי) [כין] היה בר אביו מادر אחיך . באחד שעירך בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תאמץ את לבך ולא תקפוץ את ירך מאחיך האביו . ד"א צדקה ה' עשה . (סב) מלמד שהצדקה קשורה תחת כסא הבוד שנאמר (ימ' ט') כה אמר ה' שמרו משפט ועשה צדקה כי קרובה לך ישועתי לבוא וצדקה להגנות . (גלו' ט') (ע) נד נדורנו . מלמד שבשם שבא הוא בראש תקופה כך לעתיד לבא יבוא בראש :

פס. ולדען אמר דן גור אריה יונק מן הבשן . שטם דן סטוק למספר לכך נאמר גור (אריה יונק סן הבשן . מה יונק זה יוצא מטוקם אחד ונחלק לשנים (על) כמו שנאמר ווינקה דמה) . כך היה חלקו של דן מתחלק לשני מקומות . שני' (יקוט' יט) למטה בני דן למשפחותם יצא הנורל השביעי וייה נבול נחלתו צרעה ואשתאל ועיר שמש . (עכ) ואומר (סב) ויעלו בני דן וילחמו עם לשם . עד ויקראו ללם דן כסם דן אביהם . ד"א (ענ) יונק קופץ עם הר הבשן כסם שהאריה קופץ על הכתה כך היו בני דן קופצין על האנשים במלחמה . וכיה"א (דכ"ה יט) ומן הדני עורci מלחמה (שמונה עשרים אלף) [עשרים ושמונה אלף] ושש מאות . וכן ביהושע (יקוט' יט) (עד) לבני נפתלי יצא הנורל . וכתיב (סב) וערוי מבצר הצדים צר' וחתמת רקה וכנרת . זו נינפה עשור . כהנתן באבות איזהו עשיר השבח בחלקו : וטלא ברכת ה' זו בקעת

ב א/or ה ר א ס' שפירותיה מהוקים בכלל הכנור :

פס. ולנפתלי אמר [גנפתלי] שבע רצון מלמד שהיה נפתלי (ענ) שמה בחלקו ביטים וכבל עשור . כהנתן באבות איזהו עשיר השבח בחלקו : וטלא ברכת ה' זו בקעת

(סב) ושרף ורועל אף קדקדר . ושרף זרעו לטען להן קדקוד לעוס'ג כט' : (סב) ואומר עטרות ודיבון וכו' . ככלן לבעל ס' לעני עדת בני יקלהן כט' . והיינו כנויות שלזנויות פלזנויות פלזנו ס' לעני נחנ' נד וחש ויכל לרשות לו : (סב) שנאמר לא אוכל עוד לצאת ולבוא . ושיינו נרלה עצה . וכן פילס הספואלו : (סב) ד"א שעשה את ההורה וכו' : סטונס מטה קיס ה' התווס מלה' ועד פ"ז דוכס וית'ל נובליקון : (סב) צדקה ה' עשה שכרב להם לישראל כי היה בר אביו . כספלי נדקה ס' עטה וכי מה לדקמת עטס ניטרלן וככל כל מי טה בטוי יטלה נטלה נטלה טלה לפס ומן יולד לכס וכו' חלט טלה פולס ליטלן נטלה ונדקה טיס נט עי סטול נטשות מה כל דגמי כתוקה כולם : (סב) מלמד שהצדקה קשורה עם הטעפות תחת כסא הבוד . טילמל לך ומצע מכוון כסלה כס' גנ' : (ע) נד גדור חבל כלן וכט' ל"ה ויטל למלט עט קלי פליגל דכלתי נד גדור ימוד כס' טט נטלה מחלס כך נט' יטול נטלה וזה ויטל למלט עט' לעט' ועיין גפלט' : (עט) במו טשנינו . (חולין ס' ח) ליט' ליט' זקס כט' זיינה סיט קילומ סיגוד נון . סטט טחיטט טאטס יוזל נטמס נדדייס נט' כס' קדנו נח'ה נט' צאי מקומות : (סב) ואומר ויעלו בני דן . ומוקודס כתיכ וויל נטל נטל דן מכס ויטלו נט' גון וילחצ' פד לפס וט' נפלט' כלן טלו קאת וועז לפס טלו נטלא למקום לחכ ריחוק מנובלס עט' וט' טה מלט תלקו טל דן מתחלק נט' מקומות : (עג) יונק קופץ וכו' . וזרען זיינק לטון ירג' מאל קאנן וכו' ט' אטלט' : (סב) לבני נפתלי יט' אטראט' טט' : (סב) שטח בחלקו ביטים . נטפל נט' נט' נט' נט' :

גנוט רשותה מתקיים (טו) כמפורט בפסקת ברכות. שבע רצון (כ' שידוי ז') קוראין לפני הקב"ה והן נשמעין. בעניין שנאמר (תלאים קמ') רצון יראי. יעשה זאת שועלם ישטע ווישיעם. ים. רבינו אפרים מה של טבריה. ורחם ירשא. מלמד שנTEL-ג' חלק בים גTEL מלא חלקו בדרכם. וכשה'א (צופיות כ) ונפתלי על פסומי שדה. ובן יעקב אמר חמש ביטים גTEL נפתלי אליה שלוחה ומתרגמינגן באaru טבא יתרמי עדרבה: ג' אבינו אוסר (גילוח מט) גTEL אללה שלוחה ומתרגמינגן באaru טבא יתרמי עדרבה: ג' פס'. (טו) ולא אשר אמר זה הוא שנאמר בהם (טס מ') ומקצת אחיו לך חמשה אנשים. ג' ברך טבנים אשר. אין לך בשבטים (עח) שנתרך מבנים כאשר. ידו רצוי ז' אחיו. שהיה מרצה את אחיו בשפטן. וטובל בשפטן ריגלו. מלמד שארצו מושבת את אחיו. השם כטען. מעשה שנצרבי. אנשי לודקיא לשפטן ומינו להם (פולימילטיש) [פולטוסטוס] השם כטען. אמרו לנו צא וקנה לנו שפטן במאה רבו. הילך לו לצור אמרו לו לך לנוש הלב. א' ואמרו לו לא הילך אצל פלוני. הילך לביתו ולא סצאו. אמרו לו הילך הוא בשדה. ג' הילך אותו האיש ומצאו. שהיה עופק תחת הזית. אמר לו שפטן בך רבו אני צריך. אמר לו הפטן עד שאגמור את השפטן ואבוי. לאחר שנמר את זיתיו גTEL את כליו. ובא וזה היה סבור שהוא משחק בו כיון שהגיע לבתו הביא שפטן (טט) ורחציו רתליים ג' נתן לפניו ואבל ושרה עמד ומדד לו שפטן בך רבו. אמר לו רצונך עד אמר לו אין עמי. טעות אמר לו טול ואני אבוי עמד ומדד את מעותי. עמד ומדד לו ביה רבו. אמר לא הניח לא נמל ולא חסור בארץ ישראל שלא שכרו. שמעו אנשי לודקיא שהוא ג' בא קידמו לפניו. שלשת מילין והיו מקלפין אותו. אמר להם לא לי גואה קילום זה ג' אלא לאיש זה שכל זה. שלו... ולא עוד אלא שאני חייב לו יה' רבו (ט) ביווא בז' אמר שלמה. (פסל. יג) יש כתעשרות ואין כל מתרושש והוון רב. ובן שני רבותינו יעל ג' בפסקת פנהות תקווע אלף לשפטן. ולכך היו אנשי תקווע חכמים שהשפטן יטה לתוכה. ג' ח' (טט) ובשם שהווית משבח התלמוד כך השפטן מישב את התלמוד. ג' ח' (טט) ובסמ' שהווית משבח התלמוד כך השפטן מישב את התלמוד. ד' א' פס'. (טט) ברזל ונחשת. מלמד שארצו של אשר מנעה לה של ארץ ישראל. ד' א' ברזל ונחשת כמו שנאמר (ויקילט כו). ונתתי את שמיכם כברזל. (טט) מנעליך ג' כטו מן יקומו של יהו עלייך. וכיMIC. דבאך. כלומר כל יסיך. (טט) ידו כל הארץ ג' דאותה להביא. בסוף זה הבארץ וקוננות כל הארץ שפטן טארין אשר ומביאות את חבסף ואת הזהב לקנות. בעניין שנאמר (גילוח מ') וילקט. יוכף את כל חבסף הנמצא ג' בארץ מצרים. ד' א' ברזל ונחשת. שתהא ארץ טונעלת כבריה ברזל ונחשת שלא יצליחו ג' להליהם בך. וכיMIC. דבאך. כלומר בימי בהוותיך. (טט) בך ימי זקנותך. מלשון ג' דבריך (טו) שהאיש דובב ושב לימי עולם. (יצ' יג) שפטן בשרו יראה. ד' א'

132 פסיקתא: פרשת זאת הברכה זטראתא

דבאנך. (ט) דרבך כמו שטלה שלמה כלומר אפילו ימי דבאנך ידו כימין בחזרותיך. כענין שנאמר באיוב (ליוג ג) טוי תגנני בירתי קדם. כי מי אלה ישטרני. וכן ייעקב אמר (גילהט טט) מאשר שמנה להם זה הר הכרמל שפירוחתו מעדרני מלך. לך נאמר ברוך סגנים אשר. שהכל טברכין את ארצו. כלומר מפי בניו מפי כל השבטים היה. מברוך והיה רצונו אחיו שהיו כל השבטים (היו) רציהם לבוא אל הר הכרמל. וכן הוא אומר ביהושע (יקוטט ט) ויצא הנורל החתי למטה בניה אשר (כח) ופגע בכרמל. ברוך סגנים אשר. כספו (טופיס ט) התבורך פנשים. מעין ברכת אמהות כך מבנים מעין ברכת בניים יברך. אשר יחי רצוי אחיו. כענין שנאמר במדרכי (להפל ט) ורצוי לרוב אחיו לפיו שיש בקום שהוא נאה בדבר אחד ואינו נאה בדבר אחר. אבל חלקן של אשר היו שווין הכל בו. (טט) לכך נאמר יהיו רצוי אחיו:

פס. איןrael ישرون. בשם שאמר משה. איןrael ישرون כך אמרה חנה (טט ג) אין קדוש כה' כי אין בלתך. טלמוד שאטדו ישראל לטsha אמר לנו דבר זה מה היא מרות הכבד. לטעה אמר להם. איןrael ישرون אין אתם יכולים להסתבל ולהתבונן. במדת הכבד של טעה. אמר להם. איןrael ישرون (ט) בכל דבר כלום. רוכב שטם בעורך ובנאותו שחקים. מטעשיך יכולים אנו לידע עוטך שבחו אם המאורות שהן ברקיע השמים אין אתם יכולים להסתבל בדם כל שכן במדת כבודו. בשל משלו לאחד שאמר. טבקש אני לראות כבודו של מלך. אמר לו הכם למדינה ואתה רואה נכסך למדינה וראה וילון פהו על פתח המדינה ואבניים טובים ומרגליות קבועות בו (טט) ולא יכול לוון עינוי טמנו. אתה לו אם הוילון שלו לא יכולה להסתבל. במלך עצמו עכיז. לכך נאמר רוכב שטם בעורך. ד"א איןrael ישرون. אחר שבירך משה את ישראל אמר להם. איןrael ישرون. אין אלה אחר להושיע כאלויכם. ישرون. בזמנם שאותם ישרים לפניו חזב שטם חזא פודה וועזר אותן אשר שם נובה לשיטים (אשר) (טט טט) שם עבים רכובו המהلك. על כנפי רוח. בעורך. בשעה שהוא בא לערו שולח עוזתו לעוזה שטם. כענין שנאמר במצוות (טמות יט) בחזות הלילה אני יוצא. ובשעת מתן תורה בטוב (טט ג) ויט שטם וויה. וירכב על כרוב ויועף. ואמר (חכוק ג) דרכת בים סוסיך. ובגאותו שחקים. בשעה שהוא יוצא בראה גאותו בשחקים כענין שנא' (טופט ט) טן שטם נלהמו. ואמר במדת בית הורד (יקוטט יזה') השליך עליהם אבניים טן השיטים. וכתיב (טט) ולא היה. ביום ההוא לפניו ואחריו לשמעו ה' בקהל איש. שהקב"ה לבש נאות לשות נדלות וונראות לישראל. לכך נאמר רוכב שטם בעורך ובגאותו שחקים. והוא לשון כפול. כענין שנא' (חכחים טח) ויצו שחקים טמאל ודلتם שטםفتح. וכתיב (טט) וימטר עלייהם כעפר שאר וכחול ימים עופכ' פס'. מעונה אלהי קדם. הקב"ה מעוננו. של עולם כענין שנאמר (טט ג) תפלה לטsha איש האלים ה' מעון אתה הייתה לנו. אתה הוא מעון העולם של העולם מתקיים לך. כי השיטים ושמי השיטים לא יכולו לך. לך נאמר מעונה אלהי קדם. כמו טעונה וכטו מכונה. וזהו טכון. אלהי קדם. אלהים שבראשמי קדם. ו מתחתן זרועות עולם. והוא גבורתו ובמאמרו סובל שחקים מתחתן זרועות עולם. יסודי הארץ בrhoת דברו טעמיד הארץ והטמים אשר מתחתן לארץ שנאמר (ליוג כו) תולת ארץ על בליהמה. אמר להם דברים שהם געלמים מבני אדם. כלומר טוי שברא את העולם וכי שתהא סובלו הוא הוציאן מצוריהם והוא הבטיחך تحت לך ארץ של שבעה עמים. ויתרש מפניך אויב. (טט) עתיד לנרש מפניך אויב. אלו היז על ראשיהם ואין לך כח לזרעך אחריהם הקב"ה מנרשם שנאמר (טמות ג) ושלחתי את הצרעה לפניך ונרשך

ב' ב' בא'ר הרא"ם

(יטט' יט) הסל נזלו לטריס הלו' כמו צוזו: (טט) דרבך כמו שטלה שלמה. ויקס מקולס זט' ג' לסתן טכון. וסיטו לטיסו ימי דנקל טיעו ימי עגנון קומל לזקנס יסיה כמו צחוקת נטוב: (טט) ופגע הכרמל. טט סול טופר מנהל: (טט) לך נאמר יהי רצוי אחיו. טכל מוכזין חוטו וחת חרטו: (ט) בכלל דבר כלום. פ'lein חתס יטליס לדמותו לטוס דמי: (טט) ולא יכול לוון עינוי טמנו. נספלי פ'lein מיל גמל גמלן וטוא יותר נכון כטוי גאטט: (טט) עתיד לנרש מפניך אויב. פ'lein גנלי ט' פ' ג' ג' מלעך

פְּסִיקָתָא^ב פֶּרְשָׁתָה זֹאת הַבְּרָכָה^ג זַמְרָתָא סז

את האסדי ואת הכנעני. ואומר (סמות ג) תרשחו מפניך. ר' אומר יוניש מפניך אויב אל שבטהבוות. ויאמר השם. אלו שבוחין בשאר טקומות שהקב"ה שיטדים כפניך שהaimה נכנסת בהם ומשטדים:

פס. וישכן ישראל בטה בדך. כיון שישראל עבדין את הירדן וכובשי הארץ הם שוכנים לבטח יושבים פרוזות בלי פחד. בדך. אין מהם מלך מן האומות כי אם הנוטרים מהם גותנייהם מט לישראל. עין יעקב. כעין ברכה שבירכם יעקב אביהם לך ברכם משה רבינו. וכיה"א (גלוות יט) והיה אלהים עטכם והшиб אתכם אל ארץ אבותיכם. וכן בלהם אומר (נידג' ג) אז עם לבך ישחק יעקב שנאמר (גלוות יט) ויתן לך ארץ דן ותירוש. כעין ברכה (ג) שבירך יצחק ליעקב שנאמר (גלוות יט) ויתן לך הארץ מטל השמים. וכן אמר ישעיהו (ישע' יט) הרעיפו שמיים ממעל לך נאמר אף שטיו יערפו מל טלי ברכה וישע וצדק:

פס. אשריך ישראל טי כטוך. ישראל אמרו (סמות טו) מי במויה באלים ה' טי במויה נادر בקדש. ורוח הקדרש אומרת אשריך ישראל טי כטוך. וכיה"א (תל"ס ג) מה רב טובך אשר צפנת ליראך. לך נאמר אשריך ישראל. אין אומה שווה לך. עם נושא בה. עם שאין ישועתו אלא בהקב"ה. וכיה"א (כו"ט ה) והושעתים בה אלהיהם. מגן עורך. כענן (תל"ס יט) מגני וקרן ישע. ואשר חרב נאותך. של הקב"ה נאותך הוא שאין אתה נלחם בנצח האומות כי אם הקב"ה נלחם לך בענן (סמות יט) ה' ילחם לכם. ואומר (תל"ס ככ) כי לה הטולכה ומושל בנוום. ויחחשו אויביך לך. בשעה שייראל בשלום אומות העולם היו מכחישין להם ועושין אותם אחיהם. בענן שאמר עשו ליעקב (גלוות ג) יש לי רבי אחי לך איש לך. ואתה על במויתמו תדרך. אלו צוארי מלכיהם הערים האלה אשר נתת לי אהיה. ואתה על במויתמו תדרך. רגילים על צוארי המלכים האלה. ד"א ואתה על במויתמו תדרך בענן שני. יוכיבו בגען שנאפק (יקוסט ג) וייה כהוציאים את המלכים האלה אל יהושע. עד שיטו את רגילים על צוארי המלכים האלה. רגילם על פלטرين שליהם:

פס. ועל במתך ארץ. שתהייו שלטניין (יג) על פלטرين שליהם. ועל מטה טורבות מואב. (יג) עליה היהת לו למשה. טורבות מואב אל הר נבו: אעפ' שאין מקרא יוצא מידיו פשטו. חכמי ישראל דורשין את המקרא מדרשות הנשמעות באזון והמת侃לות בדעת. מהו טורבות מואב. וכי לא היינו יודעים שטורבות מואב אדם עולה אל הר נבו אלא מלמד (יג) שהראהו הקב"ה למשה (שלשה) המלכים העתידיים לעמוד מרות המואביה; זה דוד וזרען. אל הר נבו ראש הפינה. (יג) מה הפינה הזה מופרשת מן האשכלה ואינה מופרשת לך קבורתו של משה טותאתם מן הרה ואינה טותאתה והניא בינויהם. יראהו ה' את כל הארץ. שהראהו (שלשה) נביאים שעתידין לעמוד מן רחוב הזונה. יראהו ה' את כל הארץ. מלמד שהראהו את ארץ ישראל. מיושבת על שלותה וחזר והראה לו את המטיקים ראש הלבנון אם לא אשיתך מדבר. ואת דן. מלמד שהראה לו שבתו של דן עובד עבודה טכבים שני. (צופיטים יט) ויקימו להם בני דן את הפול ויוהונתן בן גרשום בן מנשה הוא ובניו כהנים לשפט הדני עד יום נלות הארץ. וחזר והראה לו גואל העתיד לעטוד מטנו זה היה שמשון. שהיה שבטן דן:

פס. ואת כל נפתלי. זה ברק בן אביגווע שעשה מלחמה עם סיסרא שני. (סס ז) ותשלה לבך בן אביגווע מקדרש נפתלי. ותאמר אליו צוה ה' אלהי ישראל.

ב אָזְרָה רָאֵם

לענן מתי לך פלclin מהן לך נלמך מהן מכך פלclin פלclin מעתה: (גנ) שבירך יצחק ויעקב בו. וסיפר דקלתו ולוג דן וחילוות: (יג) על פלטرين שליהם. על עלי מלוכה ועל מלוכס נמייה נקלה נמייה הילן. טפס מותך מלכים וכתריס טפס מלכים: (יג) עליה היהת למשה. כי גדולים דליקים בוניהם כו': (יג) שהראה פקנ"ס למסה טלאות המלכים כו' (יג) מה הנטנה הזאת. דריש פנס נטן פטינון. פינון. ענפים. ננס תלויים טהראנות כמו (שקלין פ"ה) סקינה כל מסכל: (יג) מלמד טבלאו צבולה כל נגייתס כה"ע טהילין כו' וסיה קימה כיריתו (מנילה יט) ח' נגיליס ומכל כתניות

פס' קתא - פרשה ז' נזאת הברכה זוטרתא

וישכנת בהר תבור ולקרות עפנ' עשרה אלפיים איש סבני נפתלי וסבני זבולון. ואת ארץ אפרים ומנסה. זה יהושע בן נון שבא ספאים שעשה מלחמה עם הבנעניים. ומנסה. מלבד שהראה לו הקב"ה את גדרון בן יואש שהיה משפט נזאת שעשה מלחמה עם מדין ועמלק. וכן הוא אומר (זונטיס) ויאמר אליו ב' אדוני בטה אושיע את ישראל הגה אלף הדל במנשה. ואנכי העיר בבית אבי. ואת כל הארץ יהודה. מלבד שהראה לו הקב"ה את דוד ואת טלבותו וכיה"א (לכ"ה כח) ויבחר ה' אלהי ישראל כי טבל בית אבי להיות מלך על ישראל לעולם כי בירדן בהר לנגיד לנו'. עד חים האחרון. הראה לו פניו טערב יושבת בשלוחה. והזרה לו הצעיקים המתויקים בה. ר"א עד חים האחרון. הראה לו (ט) מה שעתידה להיות עם תחיית המתים. ד"א ואת הנגב. מלבד שהראה לו קברי האבות שכטערת המכפלת. נאמת כאן נגב ונאמר להלן נגב (גמרא יג) ויעלו בנגב ויבואו עד חברון. ואת חברון. זה שלמה בן דוד שעשה כלי בית המקדש בכבר הירדן שנאמר (מלכים ה, י) בכבר הירדן יצקם המלך. בקעת יריחו. אלו הם נון ומנוג שעתידין המתוניה ליפול בבקעת יריחו. עיר התמරים. מלבד שהראהו הצדיקים בנן עדן וכיה"א (חיליס ט) צדיק בתטה יפרח. עד צוער. וזה ניגנים. מקום צער של רשעים שהוא כטוכה לנן עדן. דבר אחר עד צוער. אלו מצוקי ישראל.

... הדרים עם השרים :

פס. ויאמר ה' אליו זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליזחק וליעקב. אמר הקב"ה לאבות נשבעתי לך הראיתיך בענייך. מהו לאטר. אמר לו לך אמר לך לאבות העולם השבעה שנשבע הקב"ה לכט הרוי כבר קיימה לבנייכם. (ק) ושמה לא תעכוב. לא מלך ולא הריות לא חי ולא מת. וכל כך למטה כדי לעמוד עם מתי המדבר בתחיית המתים וכיה"א (דנليس ג) ויתעבר ה' כי לטעכם בשביבכם. כדי שאעמור בראש כלכם בתחיית המתים :

פס. (קלו) וימת שם משה. עבד ה' (זה הכתוב אומר) וימת שם משה. אלא עד כאן כתוב משה ומיכן ואילך. כתוב יהושע. רבי מאיר אומר הרוי הוא אומר (דנليس ה) יכתב משה את התורה הזאת ויתנה. אפשר שימושה נתן את התורה לישראל כשהיא חסירה אף אחת. אלא מלמד (קג) שהיה משה כותב מה שהקב"ה אומר לו. בעניין שנאמר (יימיס גו) ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אליו את הרברים האלה ואני כותב על הספר בדיו. וימת שם משה. נאמר כאן וימת שם משה ונאמר להלן (צמות גל) וירוי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה. מה להלן עומדת. ומשרת אוף כאן עומד ומשרת מלמד שהצדיקים אין מותים. עבד ה'. וזה שבחו של משה שהנביאים נשתבחו בדבר זה שנאמר (עמום ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר. כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים. על פי ה'. שהקב"ה נוטל נשפטו של צדיק. נוטלה בנהת. משל משלו לנאמן שהייה בעיר בוסון שהוא בעצמו נוטל הפקדון להחייו והוא יודע היכן הוא הפקדון. פיד נטול וטהירו. אבל אם אמר לשלווה לך והבא פקדונו של פלוני לפיו שאינו יודע היכן הוא וחופר התחתונים לטעלת ואת העליונים למיטה לפיקד הקב"ה משלח ברשות מלאך. אבורי אבל הצדיקים אינם כן אלא בנהת :

פס. ויקבר אותו בגיא. בארץ מוואב. אם נאמר בNEY. מה תלמוד לומר. בארץ מוואב אלא מלמד שמת משה ב热闹 נחלתו של רואבן ונקר ב热闹 נחלתו של נד. וכי קבוץ הוא קבר עצמו. שהיה רבי ישמעאל הורש שלוש אחים שבתוורה כדטרורש בפרשת נשא את ראש. מול בית פעור. לכפר על מעשה פעור. ולא ידע איש את קברתו. יש אמורים אפילו משה לא ידע את קברתו. ובבר שלחה טלבות של בית חצרה ושל בית פעור ואמרו להם ראו קברתו של משה היכן הוא הלו ועמדו להם לטعلا וראו כאלו היה למיטה והלכו למטה וראו אותה כאלו היא לטعلا. נחلك הצעים

באור הרא"ם

כאיס ילו מלמג סוויכ : (טז) מה שעתיד להיות עם תחיית המתים. ליט' יס כמו יוס : (ק) ושמה לא תעבדו . ויגמל לפלן וטמא למ' צטול נג"ל : (קלו) וימת שם משה . מטאיל קמ"ט מטס וכחן וימת טס מסט נג"ל : (קג) שהיה משה כותב . נג"כ קני' מטה כותב נדמע :

. קול

פְּמִיקָה זֶה פְּרַשֵּׁת זוֹאת הַבְּרָכָה זֶה זֹּוּמְרָתָא

באור תרא"ס

(קג) קולו היה נשמעו . כפניך מות ישלחן : (קד) ועדרין לא ניתן מורתם . פה מכם ניוס בטומן
גיללך' מות יcosaט כלוחמו טעם ניתן מורהו מליקס כד"ג : (קז) ובלעם רמהו לטבוחו של מלך . צמל"ר
טס מס פנת פוחל חוטטו סמלך כמה ימיות נלך כי גלעס כי יודע מה עתיד לדרכו מתו : (קו) ובמושהו
ו נלה

136 ז' פסיקתא ז' פרשת וויאת הברכה : ז' זוטרתא

נראה פנים, וכיה"א (סמות כ) לא היה לך אלהים על פני. ואומר (לכיש ז) ומשלים לשונאך אל פניו להאבדו. ואימתי הראהו הקב"ה בברכו סמוך למשתה שנא' (סמות כ) וראית את אהורי לפניו שהמתים רואים וכיה"א (הليس ככ) לפניו יכרען כל יודע עפר ונפשו לא היה. אך נאמר אשר ידענו ה' פנים אל פנים:

פס' לכל האותות והטופתים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מצרים. בפני עצמה. ולכל ארצו. בפני עצמה. הא למדת שהבה כל אחד ואחד בפני עצמו:

פס' לכל היד החזקה. (ק) זה מכת בכורות. וכיה"א (סמות יג) כי בחוק יד הוציא יה' אתכם פוה. ולכל המורא הנדול. זו קרייתם סוף. וכיה"א (פס יד) וירא ישראל את היד הגדולה. רבי אליעזר אומר לכל האותות והטופתים בעניין שנאמר (פס ז) וחרביתי את אורחותי ואת טופתי בארץ מצרים. ואומר (הלאים עט) אשר שם במצרים אותן אחותיו וטופתו בארץ חם. ולכל היד החזקה. להביא מעשה הר סיני. ולכל המורא הנדול. להביא מעשה הדבר בעניין שנאמר (לכיש ח) המוליכך בדבר הנדול והנורא. אשר עשה משה. זה שיבור הלוחות. שנא' (פס ט) ואשליכם מעל שתיהם ידי ואשברם לעיניכם. (קח) ד"א אשר עשה משה. זו (העדרת החמה) בעניין שנא' (פס י) ונך אותו ואת בניו ואת כל עמו. ד"א אשר עשה משה. (קג) זו העדרת החמה שנא' (פס ג) היום הזה אהיל תחת פחדך וידאתך על פני העמים תחת כל השמים. ונאמר ביהושע (ישוע ט) ביום תחת ה' את האמור. (ק) מיבן אמרו בשם שעמدة חמה ליהושע כך עמדת לו למשה. לעיני כל ישראל. בעניין שנאמר (לכיש ז) או הנטה אלהים לבוא לחתת לו נוי. מקרב נוי במצרים באותות ובטופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרע נתוויה ובמורים נדולים ככל אשר עשה לכם ה' אלהיכם למצרים לעיניך. ואומר (פס יט) כי עיניכם הרואות את כל מעשה ה' הנדול אשר עשה. ואמר (סמות יט) הנה אני בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדבריך עטך. היינו לעיני כל ישראל:

לכל תבליה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד:

ונחצאה הראשונה נדפס בסוף הספר בזהיל:

וזיהיתה השלמת זאת הפסיקתא זוטרתא בערב ופסח שנת רגננו צדיקים בה. ונדרפס על ידי קורניליוס אדריל קינדר בוינוייזאה רבתי אשדר היה תחת טמפלת השורה ה' ירום הודם והנסא מלכותם. אהא לידנא על ידא רבעוד נהיר באורייתא בתה"ר זורתה בן הוקן ונשוא פנים כמ"ר מלכיאל קואני איש קנדיאה רבתא:

ב' באור התא"ם

לא היה לפניו מלך. גם כתיב בישלאן: (ק) זו מכת בכורות. פ"ט ממש סלט מכת בכורות ס"ה ע"ז פכנ"ה כו'. ומפצל לפרסה ע"פ מלמלס (זגמיס ק"ג) וילא מכת פלעת נカリ טף מלוי נמרי טף היל"ז ספלו וילא ע"ט ולפי זה יפס דוכץ ולכל סיל למזוקה על מכת נעת מכת בכורות טספלו לפסלה: (ח) ד"א לשר עקס מכת זו מלחת סימון וטוג בעניין סגולמך ונך לותו פ"ל: (קמ) זה העדרת החמה. מלכלי סמאנכ גללה מהזיות ג"ס פ"ט ח"ט. ושיעין (חנניאת כ). ג"ס היל נבי מפס כתיב היל מכת ספלה ונגי יסוע כתיב מיל גלך: (ק) מבאן אמרו. (חנניאת סס) נ' קדימה לפס חמץ:

השנתו

בפרישה נשא. (דף ۵'). חס. ג'חנוך ליט. ממול ק"ז למינו נחלוי (להלן פ"ג) ק"ז למינו טפייה וודאית פ"ס. נזוב כי גני ליט. ממול, לין, זה ק"ז, וכעילני ידיי אף ממול גאנז לאחן יטמל מפוא' חיים אלעוזר ב"ל משה ליב טפרזונא אכוונה כמו (נירט"מ) דיס פנכל ללחנץ יטמל עז כיוון למתיחס למלחו ע"ט. ה"כ. רק"ז כיוון לדחניאו כמותיהם למלחו. לינו. ממול ק"ז, למינו, האל לנו כוונח דנטמי' צוז, כי דרך סמהיל כטהומל. לרשות עמו, סלה נטאפרין, כותב שם תחלה; וכו' פוניכי. למול לו כרב לך פוניכי כותב צוז (כלתל בערכותי נתקדמהי) פ"כ. לנויות הלו פ"ס נקלן ונטגרנן כטיפות. מפרט למול גני, פונמלק, פוניכט פ"ס, וכו'.

בפרישה שלח. בטיסקה וילאמר כי אין מסקנת יומת סהירות לדורות, רשותו נוהג נוהגים לטענה, כל כנעה, כמו כן פתקה כוונת נברג. כל כתפרכיס עמלו על כמלה מל' רשותו נוהגים לטענה, פתקה מחייב, סכת נסיקלה לדורות, וככלתו לפלאן בזאת ויתרנו נס חקי' רשותו נוהגים לטענה, פתקה מחייב, סכת נסיקלה לדורות וכפעתם כי נדור סתום פרט נס"ל פ"ס פסום, כמה נמקותם נטהגה דין סקילך מכפי כנשוג לדורות וכפעתם כי נדור סתום פרט גדר בחילול טנית, וברוחם תדרשו לעיל, על הקלה וימלו. לייט מקומות טויס וכו', משלם קמיינט מטה פומליין פ"ז (פטקה לחילול הטנית) ולא פטה כו נטה מנות, וכן מיהנו נבי' מן ימולו קפס ללוקום לה טמן בטנת, וטנק"ה כעס פ"ז וילאמר עד מה מהנתם ע"ז, זי"ט לאספיק עוד כי טנת מעיד על חידות בטולס, וככפלס נזה מרלים. ח"ז כי קשולס קדמון ונחתתלה פ"ז כל חמונא. וכנה מהנו נבי' מקלן כספ", חמור רגוט ירגמו הוהו כל טעלה געטה כל בעלה דעתו. דבב לו, וע"ז צניאורי. וככונה כי טס לך בעלים. סקלנו. הוהו וכל ישלחן געטו לו צונחים, חנוך. נבי' מקומות נטהגה ליען כי כל בעלה טומדים. וטוקליים רותו כמו טמלו במעוד כל בעלה כוונת נסרג, וזה טהמר לטענה קהי. כל כמעהל כל בעלה, לא להרות נכל בעלה בטנילה טהמהה כזלה, נכל ייזדו לחילו טנית, וטוח כעין טמאניט נבי' יטוט טעטה לענן טמעל נחלס ה' פ"ס דין חיון עונתו נסיקלה (לפי דרשת מ"ל חמנס מילן טנן טנת הטנית), כי תה' זו כורחת טעה. לפקלו נוהגים נוהגים כמוהל טס נקרת זה כוונת כספרי לשעה כטמלה כל העדרה" כן"ל.

בפרישה חקית (דף קכ"ג פ"נ) סימקה, וימתר חליות נמשכת נעלה וכו' רק אין דבר, לא עסוק קלוניות ולא עסקי כליזין, מלה קלוניות פ"ס, וו"ל לנו פסק קלוניות וט' וכותם תלעון טקליה (חיליך סח) קלוניות ימפניו ופטעות כזאת נפל ב"כ צילוקם דלאבני שמעתיך אננס פטמים נילוקמו דנלי פטסיקתל אז, קו"ה ג"כ במשות.

זהו לאחי הרב הגדול טויה ואלה פאדווא מבריסק שכחוב לי הרבה הערות, והעתקתי רק שני דברים להיות לו לאות זיכרון.

סוף פרשה בחוקותי נחול סלמ"ס (חוות ט"ס) מל טליתין ע"ז כלכ קמנית מונען טיכנס
ליר נחנעל, הינו טננה, כי הפסיקתו לנו חומרה פרט נהייה מעוננת כי זו טיט סברט
כולל כל בסמה טהייה מעוננת כמו נדענו בשתתפה כום עיקרין וכו', חכל הפסיקתו חומרת, פרט
לכלייפט טהייה מעוננת" ר"ג שמחמת לילך הינה משוכלת וזה פקוט לדילו נמלצ'י קדש קוצית כחום
(חולין קל"ז) ד"כ פרט נכלייפט, תימס מן כמלכובא ולמטה כדי הינה עוננת ט"ס, לח' טלט'ז
פכוות

השניות

(מחוות ו') כרניש נזק ודחק לרשת פרט לטריפת טרינה שוכנת מנוס דלון לא להיות לה עונחת וכו' חןמן כלרכונס ונמטה כיוון לליה פליכט ומיש מטען לה טונכת, חןן לדנרי מהי הכרע כי ייחל כפניות ויפיק כראז אף למ"ד עליפה מיה מ"מ מודה טרינה يولדה, ועין (חומר) חולין קים) ד"ה עלמות מהיות. [חןן סרויה כנמ' בכוורת נ"ז] יהה כי נכוייס דנרי כמעיל].

בפרשה פינחס במלול היל"ס (חוות פ"ו) אלה יקליב' נטנה זו רק שני חדשים כהוו לדנרו
סיענו כסן ותשרי, ניסן לכתיב כלטון כו' נכס' להלמי' נטנה ותשבי' כתיב מלבד עולת שחודש
וכו', ולענ' דנס' גרכ' מ"ה פ"מ ענ' תכ' מני' דרכי' ר"ז כלטון וח'ל וסמל'ח' מה' ח'נו פושין ר'ח'
שני ימים דע דלו' מזוז ספק ח'נו פושין כו', ליה'כ כל ר'ח'ם יביה' פ'ני ימיס'. ה'ל'ת מסני' שחודש
כל נכס' כו', כ"ע יוס' ומחנה' וכו' תקעו' לעשות לאחד מל'ה ולחדר חסר', ולה'נו מקדשים טכיאס', יוס'
טה'ט'יס' לקידוש' צומנו' לקדש', זוטר' מקדשים יוס' מחל' לטי'ום מוניס' ממנו' ימי' שחודש' וטנ'ק'ס' נקדחים'
ר'ח'ס' חולדש', זה לקדשות' זה' למני' וכו' פ'יו' עוטיס' פג'יח'ים' כלחצ'וניס' לכתיב' (סמלל' ח' י"ח) ניוס'
ק'ח'ולדש' כטני' עכ'ל' בכ'ל'ור וע'ין' נמלג'וס' יונתן' סס' וזה' כוונת' למחזר' נכלון' מושט' מדשים' פ'ני'כ'
ומ"ד' לשחודש' מל'ה' יקליב' מוספין' כטני' ט'ימי'ס' ת"ל' לח'ל'ט' נטנה' ה'ל' רק' ניוס' טפוח' לקידושים' ולמידושים'
נטנה' יקליב' מוספין' ולענ' ניוס' הטני' טפוח' לך' למני' וע'ין' הו' (ר'ט' ח') ד"ס ט'חודש' וכו' וגטן'

בפרשה שופטים: בנויה (חומר ק"ט) נטה, כן כוונת הנימוס נספדי, וכ"כ נפלס"י
נחות, חולש הניל"ה גורם לאגד ויתן דוד נילקן. ימיס פיס, וברוחם רק כי מלך ימיס פול רקי
פיס, וכל לערן נתנו שלוס שני לו שלום ימיס. הכלים. וזה מהתווך הצל פקיד נז' זזה יליידי
כלג ר' אלחנן ראווענבלום ספיננסק האל האב כי הלהיון טיה לנוין נתכוות שלוס נ' לא נ'
יעיס. ונרכז.